

Máriina doba

ROČNÍK XXXII.
číslo 2/2022
ISSN 1338-1490

MARANA THA
Přid', Pane Ježíšu!

MÁRIINA DOBA

Časopis pre podporu spirituality
Mariánskeho kňazského hnutia

Ročník XXXII. Číslo: 2/2022
ISSN 1338-1490
IČO: 30 778 433

Adresa hnutia:

MKH, Jašíkova 20, 821 03 Bratislava
www.msm-mmmp.org
www.mkh.sk

Registračné číslo: EV 3461/09

Pre vnútornú potrebu!

Číslo účtu: SK570900000000011468936

Výkonný redaktor:

Alžbeta Vojtková

Redakčná rada:

ThDr. Amantius Akimjak, OFS

ThLic. Peter Petrek

RNDr. P. Humbert Virdzek, OP

Mgr. Marian Vojtko

Vsdp. Pavol Majzel

Ing. Mgr. Dušan Monček

Mons. Jozef Kostolný

Don. Jozef Gánovský, SDB

Cirkevný cenzor:

Vdp. Mgr. Jozef Bicák

Cirkevné schválenie:

S povolením Arcibiskupského úradu
v Bratislave zo dňa 8. augusta 2016
Prot. N. 3290/2016

Toto schválenie však nie je definitívnym
úsudkom ani zárukou hodnotnosti
ohľadom spôsobu prijatia „posolstiev“ otcom
Stefanom Gobbiom alebo iných osôb vo forme
mystického javu „vnútornej inšpirácie“ alebo
„vnútornej reči“.

Vydáva a distribuuje:

Združenie Mária Doba
Jašíkova 20
821 03 Bratislava

Tlač: Tlačiareň MERKUR, s. r.o., Dolný Ohaj 128

Dátum vydania periodickej tlače: Marec 2022

2. štvrťrok

Časopis vychádza 4-krát do roka,
úhrada nákladov na vydanie je 1,- € za kus,
ročné predplatné 4,- €

- Nové objednávky poštou,
e-mailom: alzbeta@maria.sk
alebo na poštovej poukážke.
- Obnova objednávok raz ročne. Zaevidovaní
objednávateľia nech vždy uvádzajú svoje
číslo adresy - pri platbe cez banku ako VS.
- Ak ste v núdzi, môžete si časopis objednať
aj za nižší príspevok prípadne bez neho
(1 kus pre svoju potrebu).
- Ak pošlete príspevok vyšší, budeme to
považovať za podporu apoštolátu prostred-
níctvom nášho časopisu.
- Nakoľko sme v prvom rade hnutie a nie
vydavateľstvo, pracujeme v skromných pod-
mienkach a sme odkázaní na Vašu pomoc v
tom, že si každý sám eviduje svoje podližnosti
a včas ich vyrovná.

„Pohliadnite na nevysloviteľný okamih
zvestovania archanjelom Gabrielom,
ktorého poslal Boh, aby dostal moje ‚Áno‘,
a aby tak uskutočnil v mojom panenskom
lone Boží vykupiteľský plán a veľké
tajomstvo vtelenia Slova - a porozumiete,
prečo vás prosím o zasvätenie sa môjmu
Nepoškvrnenému Srdcu.“

Áno, sama som vo Fatime vyslovila
toto svoje pranie, keď som sa tam zjavila
v roku 1917... Prosím o to predovšetkým pápeža Jána Pavla
II., môjho prvého milovaného syna, ktorý ho z popudu tohto
sviatku vykonáva slávnostným spôsobom a vyzval písomne
všetkých biskupov na svete, aby ho uskutočnili v jednote s ním.

Žiaľ, nie všetci biskupi prijali túto výzvu. Určité okolnosti
im ešte nedovolili výslovne mi zasvätiť Rusko, ako som to
už veľakrát žiadala. Tak, ako som vám už povedala, toto
zasvätenie sa uskutoční tesne pred krvavými udalosťami.

Požehnávam tento odvážny čin, môjho pápeža, ktorý chcel celý
svet a všetky národy zasvätiť môjmu Nepoškvrnenému Srdcu;
prijímam tento akt s láskou a vďačnosťou a sľubujem zasiahnuť,
aby sa skrátili hodiny očisty a aby boli ulahčené skúšky.

Ale prosím aj všetkých biskupov, kňazov, reholné osoby a laikov o
ich zasvätenie sa. Je tu hodina, keď sa musí celá Cirkev zhromaždiť
v spoľahlivom útočisku môjho Nepoškvrneného Srdca!

Prečo vás prosím o zasvätenie? - Keď je nejaká vec zasvätená, je
vyňatá z každého iného užívania... na posvätný cieľ. Rozumejte
teda, že vykonaný úkon vášho zasvätenia je ako krst.

Touto sviatosťou, ustanovenou Ježišom, dostávate milosť,
ktorá vás povýši do vyššieho poriadku, ako je váš prirodzený -
to znamená do nadprirodzeného poriadku. Dostávate podiel
na Božej prirodzenosti, vstupujete do spoločenstva lásky s
Bohom a vaše činy dostávajú novú hodnotu, prevyšujúcu
vašu prirodzenosť, lebo majú skutočne božskú hodnotu.
Po krste ste určení len na dokonalú slávu Najsvätejšej
Trojice a k tomu ste zasvätení, aby ste žili v láske Otcovej,
v nasledovaní Syna a v dokonalom spoločenstve s Duchom
Svätým. Okolnosť, ktorá charakterizuje úkon zasvätenia, je
úplnosť: keď ste zasvätení, potom celí a navždy...
Keď rozjímate o nevysloviteľnom tajomstve, ktoré vám
Cirkev dnes pripomína, pochopíte, ako máte žiť v zasvätení,
o ktoré vás prosím: Otcovo Slovo sa mi z lásky dokonale
zverilo. Po mojom ‚áno‘ zostúpilo do môjho panenského
lona. Zverilo sa mi aj so svojim božstvom... Vykúpenie malo
už pri zvestovaní svoj podivuhodný začiatok.

Milovaní synovia, ste povolani nasledovať Ježiša vo
všetkom... Napodobňujte ho aj v tomto dokonalom zverení
sa nebeskej Matke. Preto vás prosím, odovzdajte sa mi
svojím zasvätením... Budete jeho opravdivými nástrojmi,
vernými spolupracovníkmi jeho vykupiteľského diela... Toto
je dnes bezpodmienečné pre moju Cirkev, ktorá musí byť
uzdravená..., aby sa vrátila k obnovennej svätosti...
Preto dnes opäť všetkých úpenlivo prosím, aby ste sa
zasvätili môjmu Nepoškvrnenému Srdcu.“

(25. marca 1984)

František Dancák: Slová z kríža

„Žena, hľa, tvoj syn!... Hľa, tvoja matka“

(Jn 19, 26 – 27)

Pri Ježišom kríži stála jeho matka, sestra jeho matky, Mária Kleopasova, a Mária Magdaléna. Keď Ježiš uzrel matku a pri nej učeníka, ktorého miloval, povedal matke: „Žena, hľa, tvoj syn!“ Potom povedal učeníkovi: „Hľa, tvoja matka!“ A od tej hodiny si ju učeník vzal k sebe. (Jn 19, 25 – 27)

Láska je tretím Ježišovým slovom z kríža na Golgote. Láska, ktorá nemyslí na seba.

Myslieť a pamätať na seba je ľudské. Pamätať v bolestiach na druhých je božské. Svätý apoštol Ján, svedok spod Pánovho kríža, vydal o Ježišovi toto svedectvo: „A pretože miloval svojich..., miloval ich do krajnosti“ (Jn 13, 1). On, ktorý plakal pri Lazárovom hrobe, plakal nad zatvrdnutým Jeruzalemom, ako by mohol zabudnúť na bolesť a slzy tých, ktorí boli najbližší jeho srdcu! Ježiš z kríža hovoril. Porúčal jedným druhým do starostlivosti, ochrany a lásky.

Ak „pri Ježišom kríži stála jeho matka,“ znamená to, že v tých dňoch bola v Jeruzaleme, a ak bola v Jeruzaleme, znamená to, že všetko videla. Bola prítomná pri celom synovom umučení. Spreádzala ho ulicami Jeruzalema a neopustila ho ani v najťažšej chvíli: „Verne vytrvala vo svojom spojení so Synom až po kríž, kde stála“ (*Lumen gentium*, 58). Videla a počula všetky tie potupenia, ktoré mu pripravil okolostojací ľud. Mnohých z nich uzdravil, nasýtil a potešil. Mnohí z nich mu nedávno volali: „Hosana!“ (Jn 12, 13). Bola to veľká radosť, o ktorej už prorok Jeremiáš v duchu prorokoval, že „veľká je ako more“ (Nár 2, 13).

Jeho synovská láska bola však bdela a pozorná aj v tejto najťažšej chvíli. Zomierajúci človek obyčajne myslí len na seba. Ježišov vzťah k matke však neumiera. Obracia sa k nej, pretože ju nechce nechať samotnú, a po tretíkrát hovorí z kríža: „Žena, hľa, tvoj syn!“ (Jn 19, 26). A potom sa obrátil k najmladšiemu učeníkovi Jánovi a hovorí: „Hľa, tvoja matka!“ (Jn 19, 27).

Vo chvíli, keď Ježiš na kríži umiera, je Ján jediným z učeníkov, čo neutiekol. Ostatní sa báli, schovali sa, možno pozorovali toto dianie iba z dialky. No

Ján sa nebál. Prišiel pod Kristov kríž a tam spolu s Ježišovou matkou plakal.

Ježiš si ho všimol. Mal ho veľmi rád. Dalo by sa povedať, že bol jeho najobľúbenejší, jemu najbližší z tých, ktorých stretol na svojej púti po tejto zemi. A preto zo srdca svojej lásky sa vo chvíli plnej bolesti obracia o pomoc k tomuto svojmu priateľovi.

Dávnii biblisti hovoria, že tieto Ježišove slová z kríža nie sú len výrazom detinskej starostlivosti o svoju matku. Každé jeho slovo povedané z kríža má mesiášsky význam. A teda aj tieto slová venované svojej matke a sv. Jánovi. Na to upozorňuje aj Druhý vatikánsky koncil vo svojej vieroučnej konštitúcii O Cirkvi (*Lumen gentium*), keď hovorí, že „Ježiš Kristus, umierajúci na kríži, dal za matku učeníkovi týmito slovami: Žena, hľa, tvoj syn!“ (58).

„Hľa, tvoja matka!“

Svätý Ján stál pod krížom a rozumel Kristovmu srdcu viac ako ktokoľvek iný. Pri Poslednej večeri povedal Pán známe slová: „Uvidia, koho prebodli“ (Jn 19, 37). O tento výrok sa neskôr opieral. Na konci svojho života, keď začal písať *Knihu zjavenia*, opisuje v nej Kristov druhý príchod: „Hľa, prichádza s oblakmi a uvidí ho každé oko, aj tí, čo ho prebodli, a budú nad ním nariekať všetky kmene zeme“ (Zjv 1, 7). Všetci vtedy uvidíme Pánovo srdce.

Kristove slová k sv. Jánovi, vyslovené z kríža, dali i nám jeho matku za duchovnú vychovávateľku, vzor, ochrankyňu a orodovnicu. Sme presvedčení, že tieto Kristove slová nás zverili do výchovy a ochrany Panny Márie. To preto, že Panna Mária vtedy stála pod krížom nielen ako matka Kristovho fyzického tela, ale aj tela mystického, to jest Cirkvi (*Kol* 1, 25). „Toto materstvo Márie v poriadku milosti trvá neprestajne odvtedy, čo dala pri zvestovaní svoj verný súhlas, v ktorom neochvejne zotrvala pod krížom, až kým sa nezavrší večná spása všetkých vyvolených“ (*Lumen gentium*, 62). To vidíme už vtedy, keď Boží Syn už za svojho života rozdeľuje milosti na príhovor svojej Matky (svadba v Káne Galilejskej, Jn 2, 1 – 11).

Hugo Rahner SJ vo svojej knihe

Mária a Cirkev v tejto súvislosti píše, že keď nám sv. Ján rozpráva o udalosti v Káne, „vôbec nechce opisovať iba práve v popredí stojacu udalosť skromnej vidieckej svadby v Káne, ale u neho, najhlbšieho evanjelistu mesiášskej typológie, je udalosť takmer iba závojom, za ktorým sa skrývajú tajomstvá spásy. To, že sa zázrak premenenia vody na víno deje na Máriinu prosbu, že ju Pán najprv akoby odmietol, »ešte neprišla moja hodina« (Jn 2, 4), umožňuje nám nazrieť do toho, čo malo byť zjavené: Mária, ktorú Pán na tomto mieste slávnostne oslovuje slovom Žena, poukazujúcim na prazjavenie na okraji strateného raja, je tá, ktorá potom, keď príde »hodina«, t. j. keď Pán dokončí svoje vykupujúce utrpenie, nastúpi svoj úrad orodujúcej Matky všetkých veriacich“ (s. 56).

Pápež Lev XIII. zhrnuje všetky výklady otcov o tajomstve materstva Márie a Cirkvi, ktoré ukrižovaný Ježiš vyhlásil ako testament svojej lásky, slovami: „Podľa nepretržitej mienky Cirkvi označil Kristus v Jánovi ľudské pokolenie, najmä tých, ktorí sa ho budú verne pridržať vo viere. A Mária je celkom pravdivo Matka Cirkvi, jej učiteľka, Kráľovná apoštolov.“

Táto jej úloha, byť „Matkou všetkých veriacich“, bola zreteľná už za čias jej pozemského života. Bola včasnou Pomocnicou tým, ktorí to najviac potrebovali. Pri každej príležitosti ochotne dbala o potreby druhých. Tak nám ju predstavuje Sväté písmo, keď hovorí: „V tých dňoch sa Mária vydala na cestu a ponáhľala sa do istého judejského mesta v homatom kraji“ (*Lk* 1, 39). Mohla ostať v Nazarete a v tichej samote sa klaňať Božiemu Slovu, vtelenému v jej lone. Ale keď od anjela počula o materstve jej staršej príbuznej Alžbety, hneď pocítila povinnosť ísť k nej a ponúknuť jej svoje služby. Môžeme povedať, že jej skutok, po tom, čo sa stala Božou Matkou, bol skutkom lásky k blížnemu. Naozaj, ako sa to spieva v jednej piesni: „Zomrel za nás všetkých, lebo nás miloval, a teba nám za Matku zo srdca daroval“ (*Tmavočervená ruža*).

V hodine smrti teda Ježiš slávnostne vyhlasuje, že Mária, veľká Žena svetových dejín, má byť Matkou všetkých veriacich: „Žena, hľa, tvoj syn,“ a Jánovi apoštolovi vraví: „Hľa, tvoja matka.“

V Jánovi je obsiahnuté celé človečenstvo, Cirkev jeho povolanych.

Panna Mária tak „ani po svojom nanebovzatí neprestala v tomto spasiteľnom poslaní, ale svojím mnohonásobným orodovaním nám naďalej zís-

kava dar večnej spásy. S materinskou láskou sa stará o bratov a sestry jej Syna, ktorí ešte putujú a nachádzajú sa v nebezpečenstvách a ťažkostiach, dokiaľ sa nedostanú do blaženej vlasti“ (*Lumen gentium*, 62).

LEN S PÁPEŽOM

„Velká skúška prišla na Cirkev, tak poškrvňovanú duchmi zla, tak rozdelenú vo svojej jednote, tak zatienenú vo svojej svätosti... Odpad sa šíri na všetky strany...“ (1. 1. 1993)

Vlastne skúška príde na všetko, čo Boh vytvorí. Skúšku vyvoláva nie Boh, ale jeho nepriateľ, ktorý, ako otec Iži, stále klame nie len iných, ale v pýche klame aj sám seba – stále si myslí, že môže Boha premôcť a dosadiť sa na jeho miesto. Preto si „vyžiada“, ako si „vyžiadal Ježišových učeníkov, aby ich preosial ako pšenicu“, všetko, čo Boh vytvorí a s čím vo svojom diele počíta. Tak si vyžiadal prvých ľudí, tak si vyžiadal aj Ježiša, keď mal začať svoje poslanie, tak si Ho vyžiadal na záver jeho verejného účinkovania skúškou ukrižovania, v nádeji, že sa mu podarí dosiahnuť, že sa vzdá a zradí svoju úlohu prežiť ľudský život v ľudskej slabosti a siahne po svojej božskej moci, ako ho aj pokúšali: „Zostúp z kríža a uveríme ti!“ Naozaj to tak vyzeralo, On však vedel, že jedine keď zostane na kríži, vtedy všetkých pritiahne k sebe. Tak si satan vyžiada vždy aj všetkých Ježišových nasledovníkov, vyžiada si všetko, čokoľvek Boh vytvorí v našej duši. A vedelo sa od začiatku kresťanstva, že po rozšírení evanjelia do celého sveta pred druhým Kristovým príchodom bude veľký odpad od viery. To znamená, že si satan vyžiada skúšku celého Kristovho diela na tejto zemi – to je to, čo my teraz prežívame: veľkú skúšku.

Boh je mocnejší, ľahko by mohol satana zahnať a nerešpektovať jeho požiadavku. Ale aké by to bolo víťazstvo, keby satan niekde Božou mocou pritlačný by stále vykrikoval, že on by bol vedel vo svete zvlážiť, keby mu Boh bol

umožnil urobiť všetko, čo by dokázal. Boh chce však pre seba aj pre svojich verných čisté víťazstvo, keď satan onemie a sám musí priznať, že je porazený.

„Predovšetkým musí mať môj nepriateľ dojem, že všetko získal, že má teraz všetko vo svojich rukách. Preto mu bude dovolené dostať sa i dovnútra Cirkvi a podarí sa mu zatemniť Božiu svätýňu. Najviac obetí uchvátí medzi služobníkmi svätýne.“ (18. 10. 1975)

Keď všetko, tak potom aj ten jeden najsilnejší bod, za ktorý sa Ježiš zaručil: za skalú Petrovu, o ktorej povedal, že ju brány pekelné nepremôžu. To je jediné, o čom toto Ježiš povedal. Tak je jasné, že ak všetko, tak aj toto musí satan mať dojem, že to získal. Kým ten dojem nemá, stále bude hovoriť, že on ešte neskúsil všetko, čo by vedel a stále by musela skúška pokračovať. Len ak bude mať dojem, že aj túto skalú zdolal, len vtedy víťazne vyzve Boha na zúčtovanie v istote, že to nemôže ináč dopadnúť, len Boh musí kapitulovať a uznať jeho víťazstvo. V skutočnosti to bude tak, ako nám hovorí naša nebeská Matka a Veliteľka:

„V tom istom okamihu, keď bude satan tróniť ako pán sveta, a bude sa domnievať, že má isté víťazstvo, ja sama mu vyrvem korisť z rúk. Naraz bude stáť s prázdnyimi rukami a nakoniec prípadne víťazstvo len môjmu Synovi a mne; toto bude triumf môjho Nepoškrveného Srdca vo svete...“ (19. 12. 1973)

V tej chvíli Ona predstúpi a otvorí svoje Nepoškrvené Srdce, kam ukryla všetko, čo od nás, svojich verných detí získala, a to preváži všetko satanovo víťazstvo. Vrcholným tromfom, ktorý tam predstaví, bude vernosť jej detí pápežovi. Napriek tomu, čo sa podarilo satanovi urobiť, aby všetky Božie deti pápeža zavrhlí, ona uchová tie, ktoré nebudú pozeráť na žiadne klamné mámenia, na nič, čo by sa zdalo alebo hoci aj naozaj bolo chybné na pápežovi,

ale budú sa držať Ježišovho prísľubu: „Túto skalú Petrovu brány pekelné nepremôžu“. Tým bude dosvedčená vernosť Ježišovi, aj keď len malým stádom, ale bude. Práve takto Mária vyrve satanovi jeho víťazstvo z rúk. Preto nám tak stále zdôrazňuje vernosť pápežovi.

„Predovšetkým pre Cirkev nadišla hodina veľkej skúšky, pretože bude otrášená stratou viery, zatemnená odpadlivosťou, zranená zradou, opustená svojimi synmi, rozdelená rozkolom, ovládnutá slobodomurármi...“

(1. 1. 1993)

Áno, predovšetkým pre Cirkev – pre tú, postavenú na skale Petrovej. Skúška pozostáva z pokusu rozbiť túto skalú, na ktorú ju Ježiš postavil, aby sa pod Cirkvou rozsypala. To sa nestane. To Ježiš prísľúbil a jeho slovo platí. Ale žalostne dopadnú tí, čo pomáhali satanovi túto skalú ohroziť.

„Vyzývam vás, moji milovaní kňazi, k veľkej jednote s pápežom a s biskupmi s ním spojenými. Počúvajte a riadte sa učením a hierarchickým usporiadaním Cirkvi, aby ste vedeli odolávať klamlivým úkladom bludu a nevery.“ (31. 10. 1996)

Keby František nebol tou „Skalou“, ako niektorí myslia, tak by o ňom neplatilo, že ho brány pekelné nepremôžu. Ako falošný pápež by nebol Ježišovým prísľubom chránený a satan by sa určite postaral, aby nevykonal zasvätenie Ruska a Ukrajiny, čo je tak kľúčové v Božom pláne. On ho však uskutočnil.

„Nenasledujte tých biskupov, ktorí sa protivia pápežovi. Budte smelými obrancami pápeža a pomenujte celkom otvorene tých, ktorí sa protivia jeho učiteľskému úradu a vyučujú v takom zmysle.“ (8. 9. 1985)

„Ja, Matka, som pre pápeža anjeliom útechy. Som ním vašim prostredníctvom. Podávam mu kalich svojho Nepoškrveného Srdca a v ňom je všetka láska jeho kňazov, mojich najmilších synov. Tak ste vy mojím prostredníctvom jeho útechou pred veľkou skúškou, ktorá vás všetkých čaká, a na ktorú vás už dávno pripravujem.“ (21. 3. 1977)

Motu proprio z 25. septembra 1888 k modlitbe pápeža Leva XIII.

»Svätý Michal archanjel, ty slávne knieža nebeských vojsk, bráň nás v tomto ťažkom boji, ktorý musíme viesť proti Mocnostiam a Silám, proti Vládcovi sveta a temnôt a proti zlým duchom.

Príď na pomoc nám, ľuďom, ktorých Boh stvoril podľa svojho obrazu ako nesmrteľných a vykúpil z tyranie diabla za veľmi vysokú cenu.

Spolu s vojskom nebeských anjelov veď opäť Pánove bitky, ako si kedysi bojoval proti Luciferovi, vodcovi pekelných pýchy a jeho padlým anjelom! Lebo oni nezvftazili! Ich miesta už v nebi neexistujú.

Lebo bol zvrhnutý strašný Drak, starý Had, ktorý sa nazýva Diabol a Satan a zväzda celý svet. Bol zvrhnutý z neba na zem a s ním všetci jeho anjeli.

Ale pozri! Odveký nepriateľ sa opäť zodvihol. Vrah ľudí nadobudol opäť odvahy.

Premenený za anjela svetla a maskovaný obchádza s veľkým množstvom zlých duchov zem v lúpežných ťaženiach, aby tu odstránil Božie meno a jeho pomazaných a zmocnil sa duší, ktoré boli určené pre korunu večnej slávy, zničil ich a uvrhol do večnej záhuby. Nepriateľský Drak chrlí kaľ, jed svojej zloby na ľudí, ktorých ducha a srdce zviadol a skazil: ducha lži, bezbožníctva a rúhania, smrtonosný dym roztopašnosti a všetkých nerestí a nemúdrosti.

Prefíkaní nepriatelia naplňajú Cirkev, Nevestu nepoškvrneného Baránka, žľoch, horkosťou a opájajú ju trpkosťou. Svoje opovážlivé ruky kladú na najsvätejšie veci.

Na samotnom svätom mieste, kde si svätý Peter zriadil svoj stolec pravdy a osvietenia národov, postavili trón svojej odpornej bezbožnosti, plnej záľudnosti, aby rozptýlili stádo, kým bijú pastiera.

Povstaň teda, neporaziteľné Knieža a stoj pri Božom ľude proti útokom zlých duchov. Udeľ mu víťazstvo! Cirkev svätá ťa uctieva ako strážcu a ochránca. Si jej slávou, pretože ju brániš proti zlým mocnostiam sveta a podsvetia. Pán ti zveril ľudské duše,

aby si ich privádzal do nebeskej blaženosti.

Pros naliehavo Boha pokoja, nech Satana rozdrť pod našimi nohami, aby nemohol loviť ľudí a škodiť Cirkvi! Prednes naše prosby pred tvár Najvyššieho, aby dosiahli u Pána zmierenie, milosť a zľutovanie a uchop Draka, starého Hada, ktorým je Diabol a Satan a spútaného ho zvrhni do priepasti, aby už nemohol zväzdať národy. Amen.«

* * *

Ako len veľmi sa vieme v dnešnej dobe stotožniť so slovami tejto modlitby! Už naozaj nemôžeme pochybovať o tom, že sme sa ocitli vo víre boja pekelných mocností. Že to veriaci naozaj pociťujú, o tom svedčí aj to, že v ostatnom čase sa stala skrátaná forma tejto modlitby naozaj jednou zo základných modlitieb veriacich katolíkov. Táto **modlitba k svätému Michalovi archanjelovi**, ktorá v podstate obsahuje všetko, čo text uvedeného „Motu proprio“ podľa najnovšej jazykovej úpravy znie takto:

»Svätý Michal archanjel, bráň nás v boji, buď nám ochrancom proti zlobe a úkladom diabla.

Pokorne prosíme, nech mu Boh ukáže svoju moc.

A ty, knieža nebeských zástupov, Božou mocou zažeň do pekla satana a iných zlých duchov, ktorí sa na skazu duší potulujú po svete. Amen.«

Osobitný je aj vznik tejto modlitby:

Pápež Lev XIII., ktorého pontifikát bol v rokoch 1878-1903, mal raz po slávení svätej omše videnie v extáze, keď jeho tvár zbledla a vyzerala vystrašene. V tom videní počul rozhovor diabla s Kristom. Diabol si žiadal sto rokov, aby mohol vyskúšať Kristovo dielo na zemi, teda Cirkev. Kristus mu to dovolil. Vtedy videl pápež záplavu diablov, ako sa zniesli na zem. Toto sa stalo 13. októbra 1884, teda na deň presne 33 rokov pred tým, čo sa vo Fatime udial snečný zázrak pri tamojšom poslednom zjavení Panny Márie.

Po tomto mystickom zážitku šiel pápež do svojej pracovne a napísal modlitbu k svätému Michalovi archanjelovi.

Podľa istého prameňa boli pápežom schválené dve verzie tejto modlitby, jedna pre klérus a druhá pre veriaci ľud. Ich text však v tom prameni uvedený nebol, možno sú to práve tieto dva texty.

Potom pápež nariadil, aby sa táto modlitba modlila na konci každej tzv. „tichej sv. omše“, tak sa pred Koncilom nazývali všetky sväté omše, okrem slávnostných. II. vatikánsky koncil však vo svojej liturgickej obnove toto nariadenie zrušil a táto modlitba bola z liturgie sv. omše vynechaná. Odvtedy sa viacerí mylne domnievali, že Koncil túto modlitbu zrušil. Pravda bola taká, že ju nezrušil, len ju odstránil z rámca svätej omše. Podľa liturgických pravidiel to totiž nebolo správne, aby bola súčasťou sv. omše. V omši hovoríme k Bohu, predkladáme mu obeť jeho Syna, odvolávame sa na jeho zásluhy a oslavujeme ho skrze Krista, s Kristom a v Kristovi. Ani vo svätých omšiach na sviatky svätých sa neprihovráame ku týmto svätým, ale Boha oslavujeme pre ich život a pre ich zásluhy prosíme o vyslyšanie ich orodovania za nás. Preto nebolo vhodné, aby sme sa v rámci sv. omše prihovráali k sv. Michalovi archanjelovi. Podobne ako vo večeradle, kde je osobitne prítomná Panna Mária, kráľovná anjelov, hovoríme ku nej a s ňou sa prihovráame Bohu Otcovi, Synovi a Duchu Svätému.

Teda modlitba k sv. Michalovi archanjelovi celkom určite nebola zrušená. Aj pápež Ján Pavol II. viackrát nám ju pripomínal a doporučil nám, aby sme sa ju často modlili. Matka Božie v „modrej knihe“ nás tiež povzbudzuje utiekať sa o pomoc anjelov. V posolstve z 29. septembra 1979 čítame:

„S vami sú aj Pánovi anjeli. Som ich kráľovná a sú ochotní plniť moje rozkazy, pretože Najsvätejšia Trojica zverila môjmu Nepoškvrnenému Srdcu dielo obnovy Cirkvi a sveta.

Svätý Michal je v čele celého tohto môjho nebeského vojska, i pozemského, ktoré je teraz zoradené do šíkov k boju. Svätý Gabriel je vám po boku, aby dal všetkým vám tú istú nezdolateľnú statočnosť od Boha. A svätý Rafael vám vylieči mnohé rany, ktoré často utržite vo veľkom boji, v ktorom ste nasadení. Pociťujte vždy blízko seba anjelov Božích, často ich proste o pomoc a ochranu. Oni majú

velkú moc chrániť a vytrhnúť vás zo všetkých úkladov, ktoré vám strojí satan, môj i váš protivník.

Teraz sa ich ochrana zväčší a budete ju zvláštnym spôsobom pozorovať, pretože časy veľkej skúšky prišli a čakáte, aby ste vstúpili do obdobia veľkého súženia, aké až doteraz nikdy nebolo.“

A v posolstve z 29. septembra 1983 nám naša nebeská Veliteľka pripomína práve túto modlitbu k sv. Michalovi archanjelovi:

„Preto vás pozýbam, aby ste vzývali jeho ochranu každodenným krátkym ale účinným exorcizmom, ktorý zostavil pápež Lev XIII.“

Hodno spomenúť, že hoci je táto modlitba známa a bežne nazývaná ako modlitba exorcizmu, nie je to exorcizmus v tom najvladnejšom zmysle slova, nikdy nebola určená na použitie v skutočných rituáloch exorcizmu. Ale už vzhľadom na okolnosti jej vzniku a povzbudení pápežov, najmä sv. Jána Pavla II. a samotnej našej Veliteľky, je účinná a naozaj určená pre našu dobu.

My vieme byť často veľmi nedočkaví, zvlášť v očakávaní víťazstva Nepoškvrneného Srdca Panny Márie. No zabúdame, že u Boha je tisíc rokov ako jeden deň. Roky trvalo aj diablom ich dielo skazy – už v roku 1884 videl pápež Lev XIII. záplavu diablov, ale trvalo im to 33 rokov, kým zbudovali ten veľký diabolský útok, ktorý prišla Mária vo Fatime predpovedať ako bludy z Ruska, teda komunizmus a ktorý vypukol potom len niekoľko dní po skončení jej fatimských zjavení. Nejde to všetko tak hneď, ako by sme si to my predstavovali.

Proti rozšíreniu komunizmu z Ruska žiadala Mária o zasvätenie Ruska, no nenastalo a tak sa komunizmus z Ruska rozšíril do sveta. Keď už potom bol rozšírený do sveta, bolo potrebné zasvätiť nie len Rusko, ale celý svet. Lucia počula túto požiadavku už vo svojej cele aj s upresnením, že to má byť zasvätenie pápežom spolu s biskupmi sveta. Keď všetci pápeži, ako po sebe nasledovali, toto zasvätenie vykonali, Lucia vždy musela povedať, že nebolo vykonané tak, ako to Mária žiadala. Až keď Ján Pavol II. písomne vyzval všetkých biskupov a spolu s nimi ho vykonal 25. marca 1984, až vtedy Lucia povedala, že „bolo vykonané a v nebe-

siach bolo prijaté.“ A až po tomto zasvätení komunizmus padol – oproti desaťročiam, čo sa s ním nedalo pohnúť, to bolo naozaj hneď, akoby sa sám rozsypal. Veď bol ozbrojenou veľmocou, mal vojenský pakt a nezmohol sa ani na výstrel proti štrngajúcim kľúčom, rozplynul sa naozaj ako Božím dychom. Dá sa povedať, že jediná strela, ktorou bol zasiahnutý, bolo to zasvätenie, ktoré Mária žiadala.

A všimnime si aj silu „hodiny temnej moci“. Satan si v roku 1884 vyžiadal sto rokov. Kým trvalo toto storočie jeho „hodiny temnej moci“, hoci sa pápeži snažili, jemu sa podarilo zabrániť, aby sa vykonal to zasvätenie tak, ako bolo požadované. Až presne po sto rokoch, v roku 1984, sa to Jánovi Pavlovi II. už podarilo.

„V mene Márie bol v týchto národoch porazený marxistický komunizmus... Aj to sa stane v mene Márie, že ja povediem završenie môjho diela porážkou každej diabolskej sily... triumfom môjho Nepoškvrneného Srdca vo svete.“ (12. 9. 1991)

Teda takto to bude aj s druhou etapou Máriinho víťazstva proti šelme, ako to bolo s jej víťazstvom proti červenému drakovi. Vytrvajte teda teraz v našich zasväteniach, uskutočňovaných v našich večeradiach, pokým pomíne táto „hodina temna“, ktorá bráni teraz tomu, čo je potrebné ku konečnému víťazstvu Nepoškvrneného Srdca Márie. Ako vtedy to bolo to zasvätenie, ktoré sa počas „hodiny temna“ nedarilo uskutočniť, tak teraz je to táto Máriina požiadavka:

„Svojím Mariánskym kňazským hnutím volám dnes všetkých synov Cirkvi, aby sa spojili v jednom neustálom večeradle modlitby so mnou, vašou nebeskou Matkou. Volám všetkých biskupov, kňazov, rehoľníkov a veriacich!“ (14. 5. 1989)

„Je čas večeradla pre Cirkev, ktorú pozývam vojsť do večeradla môjho Nepoškvrneného Srdca... musia teraz vojsť všetci biskupi... musia vojsť kňazi... musia vojsť všetci veriaci...“ (22. 5. 1996)

Ale ako je len nepredstaviteľné, aby sa toto uskutočnilo! Podobne, ako sa nedarilo uskutočniť to požadované zasvätenie, kým trvala hodina temnej moci. Aj teraz je teda taká temná hodina proti tejto požiadavke Matky Božej, aby

celá Cirkev vstúpila do večeradla. Napriek tomu, že oficiálne učenie cirkvi hovorí o tom, že Cirkev musí zopakovať Kristov život, jeho smrť a zmŕtvychvstanie, k čomu patrí aj turíčne očakávanie na modlitbách s Máriou a potom Turíce, napriek tomu, že sa ako taká náповeda tieto večeradlá aj rozšírili a sú známe na celom svete, ten odpor proti nim nie je normálny. V „hodine temnej moci“ sa satanovi darí zabrániť prijatiu tejto požiadavky Matky Božej, naznačenej aj v učení Cirkvi.

Táto hodina temna nie je vymedzená nejakými rokmi, ako bola tá predošlá, ale naša Veliteľka nám hovorí, že pre naše modlitby môže byť skrátená. Teda nie je zbytočný žiadny náš ruženec, žiadne naše zasvätenie, žiadne naše večeradlo. Každé je krokom k víťazstvu. Až sa naplní miera našich modlitieb vo večeradiach a našich zasvätení sa Nepoškvrnenému Srdcu Márie, skráti a skončí sa táto „hodina temnej moci“ a vtedy ako zázrakom sa podarí, ako keď spadne belmo z očí, že celá Cirkev vstúpi do večeradla modlitby s Pannou Máriou a dočká sa nových Turíc.

„Už skoro bude, synovia, oslavovaný nový dátum. Celá Cirkev znova rozkvitne pod najčistejším plášťom vašej Matky.“ (7. 10. 1975) *-amv-*

Nepoškvrnená Matka Ježišova i naša Matka, Mária!

Sme uchvátení tvou nebeskou krásou a hnaní úzkostami terajšieho sveta, preto sa utiekame do tvojho náručia.

Pevne dôverujeme, že tvoje milujúce Srdce vypočuje naše vrúcne prosby a bude nám bezpečným útočiskom pred hriechom, ktorý robí našu dušu odpornou Bohu a otrokyňou pekla.

Vypočuj, ty Božia vyvolená, úpenlivé vzdychy verných srdc, ktoré sa vznášajú k tebe v tejto dobe.

Schýl sa nad naše boľavé rany, premeň srdcia zlých, osuš slzy utrápených a utláčaných.

Vyhlas hnevy, zušľachtí drsné obyčaje a stráž kvet čistoty mládeže.

Chráň svätú Cirkev a dopraj, aby všetci ľudia pocítili príťažlivú silu kresťanskej jednoty, nad ktorou nech zažiarí slnko všemohúceho a úprímného pokoja a mieru. Amen.

NOVÁ EVANJELIZÁCIA

„Je tolko znätkov, že už sa v tom nedá vyznať. Ale aj v Cirkvi, už vidím len jedinú možnosť – vrátiť sa k tomu, aká bola viera našich predkov a nič nové si nevšímať.“

Š.F.“

Na prvý pohľad by toto bolo riešenie. Aspoň to určite, že nič neopúšťať z viery našich predkov, je takým prvým záchytným bodom. Lenže Boh koná aj v našej dobe, Duch Svätý dáva svoje svetlo aj pre túto dobu, aj táto doba má svoje úlohy, ktoré predošlá doba nemala. A teda naozaj nič nové si nevšímať by bolo niečo také, čo ľudová múdrosť hovorí: „vyliat' z vaničky so špinavou vodou aj dieťa.“

Také predsavzatie, že si nič nové nevšímať, znamená zostať stáť, keď Boh ide dejinami ďalej. To urobili Židia, keď prišiel Mesiáš. Aj to bola taká dilema pre jeho súčasníkov, či je alebo nie je od Boha. Tí, čo si túto „novotu“ radšej nevšíмали a ostali pri viere svojich predkov, vlastne neprijali Krista. Stáročia ho očakávali, ale keď prišiel, neprijali ho.

Čo urobili tí, čo sa správne zachovali? – Tí skúmali danú situáciu podľa toho, čo im dal Boh poznať v proctvách. „Keď príde Mesiáš, bude vari robiť viac zázrakov, ako robí tento?!“ Boh nás nikdy nenechá bez pomoci. Aj pre túto dobu je mnoho predpovedaného. – „Však to!“ – mohol by niekto povedať – mnoho, až premnoho. Je doba falošných prorokov. Je doba záplavy posolstiev, pre tieto najnovšie by naozaj mohlo platiť, že lepšie si ich nevšímať, lebo viac je falošných ako pravých, aj tie často sú príliš „súkromné“. Aj medzi nimi si môžeme všímať, či nám vôbec niečo dávajú pre náš duchovný život, pre plnenie nejakej úlohy v Božom pláne. Ostatné je len balast. Čo nám Boh chce dať ako nebeské posolstvo, teda na to, aby sme sa vedeli zapojiť do úlohy svojej doby, nie len na „strašenie“ či nejaké plané senzácie, tak také je vždy predom pripravené, také sa vždy očakáva, že má niečo také prísť. A má nás zapojiť do plnenia Božej úlohy, nie len sledo-

vať a „odškrtávať“ si dianie, uspokojovať zvedavosť.

Dnes je vecou takých rozpakov „modrá kniha“ Mariánskeho kňazského hnutia, „Kňazom, najmilším synom Panny Márie“. Ako Ježišovi súčasníci skúmali a presviedčali sa o tom, že Ježiš a jeho konanie je to, čo bolo o Mesiášovi predpovedané, tak aj my máme možnosť o diele tejto „modrej knihy“ skúmať, či bolo niečo také predpovedané.

Vo Fatime bolo prislúbené Máriino konečné víťazstvo. Má to byť víťazstvo jej Neпоškvrneného Srdca, musí teda to jej Neпоškvrnené Srdce nejakو pôsobiť, to ešte ani vo Fatimskom posolstve dostatočne nenachádzame, len predznačené, že si Boh úctu k nemu praje. Ale v „modrej knihe“, tam nachádzame skutočné pôsobenie Máriinho Neпоškvrneného Srdca.

Svätý Ludovít Grignon pred tristo rokmi predpovedal mocné Máriino konanie v dobe, ktorá bude dobou Máriinou. Preto je jeho socha umiestnená na kolonáde vo Fatime, lebo sa v Cirkvi pochopilo, že Fatimou nastala tá doba, ktorú on predpovedal. Ale on predpovedal aj viac – predpovedal, že si Mária vzbudí dietky, aby satanovi vypovedali boj, vytvorí si svoj oddiel. Týmto svojim malým dietkam pripisuje práve také vlastnosti, ku akým nás vedie Mária v „modrej knihe“, majú byť úplne oddaní Márii, nerobiť si žiadne starosti a všetku starosť prenechávať jej, majú to byť synovia Léviho, teda kňazi. A majú byť šliapaní a tiesnení, ako päta oproti ostatným častiam tela, ale napriek tomu majú mať radosť. – Ak toto Mariánske kňazské hnutie, tak rozšírené po celom svete, nie je tým, čo sv. Grignon predpovedal, tak potom ešte len musíme čakať, že niečo práve také, ako je Mariánske kňazské hnutie, sa objaví a rozšíri po svete. Lenže takto aj

Židia, ktorí neprijali za Mesiáša Ježiša z Nazareta, ešte Mesiáša dodnes čakajú a vlastne už ani nečakajú.

To čo platí v živote Božieho ľudu, platí aj v osobnom duchovnom živote každého z nás. Ani tam si nemôžeme povedať, že si už nič ďalšie všímať nebudeme, potiaľto to bolo dobré, pri tom ostaneme. O našich aj dobrých predsavzatiach vie aj diabol a svojím klamstvom vie aj tie riadne zneužiť.

Predstavme si, keby Mária pri svojom sľube panenstva bola odmietla, čo jej anjel zvestoval. – Keď pochopila Božie volanie k panenstvu, hoci to v jej dobe bolo neobvyklé, dala Bohu sľub panenstva. Je to jasné z toho, že ak by nie, nebola by sa pri zvestovaní zarazila, že sa to u nej nemá ako stať, ved bola pred vstupom do manželstva. Keby bola uzavretá pred všetkým novým, bola by anjelovi odporovala, že ona svoj sľub daný Bohu neporuší. Ale ona napriek zoči-voči neriešiteľnej situácii sa len pýta, ako sa to má stať, pripravená na každú Božiu zmenu. Boh odmeňuje jej vernosť a ochotu tým, že aj to zariadi, že sa stane matkou a ani sľub neporuší. Lebo „Bohu nič nie je nemožné“.

Musíme žiť stále v Božom svetle, vo svetle Ducha Svätého. Svetlo si nemôžno nabráť do rezervy. Nedá sa do miestnosti napustiť svetlo a potom utesniť okenice, že už s týmto svetlom si vystačíme – okamžite sme v tme. Svetlo Ducha Svätého musí stále prúdiť, jeho prúd sa nesmie prerušiť. To je tá požiadavka Svätého písma, keď ústami Apoštola hovorí: „Bez prestania sa modlite!“ – to neznamená neprestajne pohybovať ústami, vyslovovať slová, to znamená byť stále v spojení s Bohom, nikdy neprerušit prúd svetla od Ducha Svätého. Z našej strany treba toto. Ostatné je Jeho starosťou...

Drahí členovia Mariánskeho kňazského hnutia,

Svätý Otec František oznámil, že v blízky deň, 25. marca, sa uskutoční mimoriadne zasvätenie Ruska a Ukrajiny Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Vyšle tiež svojho kardinála do Fatimy, aby ho urobil v jeho reprezentácii i tam, aby bola cesta Cirkvi a ľudstvu, s osobitným odvolaním sa na tieto národy v tejto chvíli, ktorá je

Preto my, Matka Božia i naša Matka, slávnostne zverujeme a zasväcujeme tvojmu Nepoškvrnenému Srdcu seba samých, Cirkve a celé ľudstvo, osobitným spôsobom Rusko a Ukrajinu.

taká výnimočná, chránená v jej Nepoškvrnenom Srdci.

Už od začiatku konfliktu na Ukrajine túžili s celým srdcom mnohí členovia Cirkvi na všetkých úrovniach, aby pápež vykonal tento úkon.

Tiež mnohí z vás vyjadrili túto túžbu a modlili sa, aby pápež tento úkon vykonal. Pri tejto príležitosti je vidno viac než inokedy, že pápežova služba je hlasom Cirkvi a koná v jej mene.

Zaiste, toto zasvätenie nenahrádza, ale pridáva sa k tým, ktoré pápeži uskutočnili v minulosti, predovšetkým zasvätenie svätého Jána Pavla II. 25. marca v roku 1984. Práve v ten deň nám Panna Mária odovzdala krásne posolstvo o skutočnosti zasvätenia sa jej Nepoškvrnenému Srdcu. Don Stefano Goggi chcel uviesť do modrej knihy *Kňazom, najmilším synom Panny Márie* modlitbu zasvätenia, ktorú v ten deň použil svätý Ján Pavol II., aby sme mohli o nej meditovať a tiež ju používať ako osobnú modlitbu.

Týmto zasvätením Ruska a Ukrajiny Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie, ktoré sa uskutoční v Ríme i vo Fatime, nemôžeme tiež nevidieť, ako Cirkve prostredníctvom pápeža zdôrazňuje nevyhnutnosť žiť podľa posolstva, ktoré nám odovzdala Panna Mária vo Fatime pre tento náš čas (a doplnila ho v Pon-

tevedra a v Tuy). Toto posolstvo bolo nanovo vysvetlené samou Pannou Máriou donovi Stefanovi Gobbimu. My nemôžeme robiť menej.

Žiadam vás, aby sme sa v tento blízky deň, 25. marca, na úžasný sviatok Zvestovania a Vtelenia, zjednotili vo večeradle, každý vo svojej farnosti alebo v domoch, aby sme s jeho petrovským dielom spojili dielo MKH, ktoré zverila Panna Mária nám a našim večeradlám.

Navrhujem vám tiež, aby ste sa pripravili na špeciálne zasvätenie 25. marca aspoň triduum večeradiel konaných od 22. do 24. marca.

Kiež môže naša Nepoškvrnená Mama prijať naše večeradlá a naše osobné zasvätenie sa jej Nepoškvrnenému Srdcu, dá nám milosť prežívať ho stále lepšie a byť v Cirkvi prítomnosťou modlitby, obety, vynáhrady a vernosti, po ktorej túži.

Don Luca Pescatori

Tichá sila Márie

Niekedy sa modlíme ruženec tak, že si uvedomujeme každé slovo. Niekedy nám na pár minút myseľ zabľúdi a ústa hovoria samé. To ale neznamená, že modlitba neplatí. Zvlášť, keď ju vyslovujeme aspoň polohlasom. Počuje ju totiž duchovný svet okolo nás. Keď sa ukázalo, že taká modlitba rozčúľila zlých duchov, tak ju určite počuli aj v nebi, kam bola určená. Presvedčili ma o tom dve nedávne príhody.

Cestovala som v mestskej doprave a modlila som sa na zadnom sedadle polohlasne ruženec, keď som si všimla, že sa priblížil človek – bezdomovec. Niečo si hundral, náhle vystrelil rukou smerom ku mne a ukazoval na mňa. Po chvíli sa vrátil na svoje miesto a začal zavíjať ako pes. Bolo mi ho ľúto, v takom prípade ma nenapadlo nič lepšie

ako ho ukryť do Nepoškvrneného Srdca Panny Márie.

O pár dní neskôr bola nedeľa Krista Kráľa. V kostole na večernej sv. omši som našla časopis „Milujte sa“, ktorý bol takmer celý venovaný ružencu a Panne Márii. Vzala som si ho na prečítanie a po sv. prijímaní som šla na kľáčadlo k ľudskej jaskynke. Tam ma dostihla a tiež si klakla kamarátka, pozdravili sme sa... Keď sme sa domodlili, ukázala som jej časopis a darovala som jej ho, nakoľko som vedela, že vzadu na stolíku sú ďalšie čísla, ktoré si môžem zasa vziať.

Po požehnaní táto moja známa vyletela z kostola ako strela – tušila som, že je zle. Vedela som, že máva občas útoky zlého ducha. Vonku zúrivo odhodila tašku s časopisom na zem, začala

do nej kopat a rúhavo kričala nadávky adresované Matke Božej. Bolo mi jasné, že to nehovorí ona sama, že je to demonštrácia zlého. Potom začala kašľať, dávať... Kým sa všetko skončilo, po celý čas som stála opodiaľ a modlila sa Zdravasy... Tušila som, prečo dostala taška takú „nakladačku“ a uvedomila som si, čo som dovtedy tak nevnímala: aká obrovská a pre nás ešte neznáma je sila Tej, ktorá rozdrvila hlavu hada a ako veľmi Ju had nenávidí...

O to viac som sa primkla k Márii a stále jej ďakujem za veľkú lásku, ktorú k nám má. Neskôr som sa radila s kňazom, čo máme robiť, keď sa v živote staneme svedkom reakcie posadnutých ľudí (asi toho bude čoraz viac). Povedal, aby sme nad celou situáciou vyvyšovali meno Ježiš, pozývali ho do celej situácie, velebili Jeho svätú Krv...

Katarína K.

Viera ako horčičné zrnko...

...viera, ktorá hory prenáša.

...to je viera, v ktorej necháme konať Boha cez nás – lebo konať divy môže len On.

V tejto dobe Fatimy, keď Boh Máriu poveril vybojovať jeho víťazstvo, Ona nás učí tejto viere. Lebo k tomu jej víťazstvu je potrebná naša divotvorná viera.

„Toto nie je jedno z mnohých hnutí, ale moje Hnutie, syn môj, nechaj teda konať mňa!

(10. 2. 1974)

„...aby všetko, čo robíš, som robila ja tvojím prostredníctvom. Dnes je tak veľmi potrebné, aby konala Matka: a ja chcem konať tvojím prostredníctvom...“

(9. 7. 1973)

O tom je aj to tak ťažko pochopiteľné obmedzovanie našej ľudskej činnosti vo večeradlách. Ako a kde inde, ako vo večeradle, by sme sa tomu mali začať učiť, aby sme nechali konať ju...

(Milí čitatelia, podelte sa s nami i Vy o svedectvo, ako Mária, prítomná vo večeradle, konala vo Vašom živote pre svoje víťazstvo.)

zajtra už a vôbec celého programu sa zúčastniť nebude smieť. Ako ho pozná, je to nemožné, aby zmenil toto svoje rozhodnutie. No prosí ma o modlitbu, práve mňa... Zarazilo ma to, lebo na nej bolo poznať, že od mojej modlitby si niečo sľubuje. Ved' ja nie som o nič viac ako ona, ba práve ona, takto trpiaca, je skôr hodná vyslyšania. Ako vôbec prišla k tomu, že mňa za „niekoho“ považuje – zrejme hľadala niekoho z „vedenia“ a niekto jej ukázal na mňa a ona necúvla. Ved' mohla podobne ako Námán sýrsky povedať, keď mu prorok kázal okúpať sa v Jordáne aby sa očistil z malomocenstva, či rieky Sýrie nie sú rovnako dobré ako vody Jordánu a urazený chcel odísť. A ona, aj keď videla mňa ako nič zvláštne, necúvla... Mária! To ona Tvojmu Hnutiu dôveruje, tomu-to tvojmu dielu, tebe, prítomnej vo večeradle tejto našej doby a nepomýlilo ju, keď niečo, cez čo sa k tebe, prítomnej vo večeradle utieka, nie je nič, čo by vyzeralo nejakým významne. Mária, pre túto jej vieru proti zdaniu jej musíš pomôcť tak, ako to v tomto tvojom diele sľubuješ a konáš! Mária, ona ti dôveruje, nesmieš ju sklamať!...

Na druhý deň okolo poludnia sa opäť ku mne ticho priblížila: „Pustil ma. Dovolil mi zúčastniť sa celého večeradla.“ Bola šťastná, prešťastná a vďačná. Ale akoby vôbec nie prekvapená... Lebo verila... A. V.

Preniesť vrch je ľahšie, ako obmäkčiť ľudské srdce

Príroda sa Bohu nevzpiera, na slovo Ho poslúcha. Ale zatvrdilé ľudské srdce obmäkčiť, to je iná vec... Mária aj to dokázala...

Neviem už, v ktorom meste bolo vtedy celoslovenské večeradlo. Ako obvykle, prišli sme tam už v piatok večer, aby sme sa stretli a porozprávali s domácimi organizátormi. V piatok večer sme sa zúčastnili obvyklej miestnej

svätej omše v kostole, ktorý už vyzdobovali na najtrajšiu príležitosť.

Po skončení svätej omše sa mi prihovorila inteligentná staršia pani, taká ubolená, zakríknutá. Prišla ma celkom cielene poprosiť o modlitbu. Manžel jej zakazuje chodiť do kostola, tak rada by sa zúčastnila celoslovenského večeradla, ale manžel jej to zakázal, namiesto toho jej dovolil ísť dnes večer s tým, že

Sv. Bernard z Claivaux (1090 – 1153), velký ctitel Panny Marie, vysvětluje, že akákoľvek milosť, nádej alebo spása, ktorá sa nachádza v ľudskej rodine, plynie skrze Máriu, ktorej dal Boh všetko dobré: „Boh do Márie vložil plnosť každého dobra, aby nám dal pochopiť, že ak je v nás akákoľvek stopa nádeje, akákoľvek stopa milosti, akákoľvek stopa spásy, plynie od nej.“ Jeho učenie sa dá zhrnúť výrokom: „Je to Božia vôľa, aby sme všetky výsady získali skrze Máriu.“

PROGRAM VÝROČIA

**Sviečkovej manifestácie –
Bratislavského veľkého piatku
dňa 25. marca 2022 v Bratislave:**

17.30 hod. – od Morového stĺpa na Rybnom námestí,

sprievod s Korunkou Božieho milosrdenstva cez Hviezdoslavovo námestie k Notre Dame.

18.00 hod. – Výzva ku všetkým občanom Slovenska,

Večeradlo modlitby s Pannou Máriou za víťazstvo jej Nepoškvrneného Srdca vo svete.

K Bratislave sa pripájali mnohé večeradlá po celom Slovensku.

25. marca 1988 - v Mariánskom roku

BRATISLAVSKÝ VEĽKÝ PIATOK

**PROGRAM TLAČOVEJ BESEDY
dňa 22. marca 2022 o 10.00 hod.**

**v Slovenskom syndikáte novinárov
v Bratislave**

**k výročiu Sviečkovej manifestácie –
Bratislavského veľkého piatku
zo dňa 25. marca 1988:**

Nakolko týmto rokom nastáva nová etapa života tohoto výročia občianskou iniciatívou, súčasťou spomienkového programu na pamätnom mieste dňa 25. marca 2022 o 18.00 hod. bude

Výzva dedičov Sviečkovej manifestácie ku všetkým spoluobčanom, podporená 3174 signatármi z 356 miest a obcí.

Signatári našej „Výzvy“ sú zastúpení z týchto miest a obcí:

Bánovce nad Bebravou, Banská Bystrica, Banská Štiavnica, Bardejov, Belá pri Varíne, Beluša, Bernolákovo, Bílkové Humence, Blatné, Bobrovec, Bodiná, Boleráz, Bolesov, Bolkovce, Borovce, Borský Svätý Jur, Borša, Bratislava, Brestov, Brezina, Brhlovce, Brvnište, Bučany, Bušovce, Byster, Bystričany, Byšta, Bytča, Bytčica, Cabaj-Čápor, Cejkov, Cinobaňa, Čadca, Častkovce, Čereňany, Červená Voda, Červenica pri Šabínove, Čierne Kláčany, Čierne pri Čadci, Dargov, Dekýš, Diviaky nad Nitricou, Divín, Dlhé nad Cirochou, Dobroč, Dolná Breznica, Dolná Maríková, Dolná Streda, Dolná Tižina, Dolná Trnávka, Dolné Janíky, Dolný Kubín, Dolný Pial, Drábsko, Drahovce, Dubnica nad Váhom, Dubovany, Dubovce, Dunajská Lužná, Dunajská Streda, Dvorec, Dvorianky, Filakovské Kováče, Fintice, Fričovce, Gbely, Gregorovce, Habovka, Hájske, Handlová, Haniska, Harakovce, Helcmanovce, Hendrichovce, Hertník, Hincovce, Hlboké, Hlohovec, Hloža, Holíč, Hontianske Trstany, Horná Kráľová, Horná Poruba, Horná Súča, Horné Hámre, Horné Orešany, Horné Semerovce, Horný Hričov, Horovce, Hôrka, Hrabkov, Hradište, Hrádok, Hrnčiarovce n. P., Hronské Kláčany, Hrušov, Hubová, Humenné, Hurbanovo-Holanovo, Hvozdnica, Hýľov, Chlebnice, Chminianská Nová Ves, Choča, Chorvátsky Grob, Chtelnica, Ihráč, Ilava, Ivanka pri Nitre, Jakubovany, Jánová Ves, Jasenica, Jasenov, Jaslovské Bohunice, Jánovce, Jedľové Kostolány, Kalameny, Kamienka, Kaniaňka, Kaplná, Kežmarok, Kláštor pod Znievom, Klátová Nová Ves, Kočovce, Kokošovce, Kolačkov, Kolbovce, Komjatná, Koromľa, Korunková, Korytné, Košice, Košická Nová Ves, Krakovany, Krásno, Krasňany pri Varíne, Kremnica, Križovany nad Dudváhom, Kunerad, Kurima, Kuzmice, Kúty, Kvášov, Kysucké Nové Mesto, Lažany, Lednica, Lednické Rovne, Letanovce, Levice, Liberec, Lietavská Lúčka, Lipovce, Lipovec, Liptovský Ján, Liptovský Mikuláš, Lisková, Lom nad Rimavicou, Lomná, Lopašov, Lubochňa, Lubotice, Lučenec, Lúčky, Ludanice-Mýtina Nová Ves, Malá Trňa, Malacký, Malženice, Malé Vozokany, Malý Čepčín, Martin, Medzilaborce, Mi-

chalovce, Miloslavov, Mlynica, Močenok, Modra, Mojmírovce, Mokrý Háj, Moštenica, Mučín, Mýtina Nová Ves, Nedanovce, Nemčičany, Nemecká, Nitra, Nitrianske Pravno, Nižné Ružbachy, Nižný Hrušov, Nižný Žipov, Nosice, Nová Dubnica, Nová Huta, Nová Lubovňa, Nová Ves nad Váhom, Nové Zámky, Novotň, Nový Ruskov, Nový Život-Eliášovce, Nový Život-Tonkovce, Nový Život-Vojtechovce, Obyce, Ochodnica, Ondavské Matiašovce, Opatová nad Váhom, Oravská Polhora, Oravské Veselé, Orlov, Oščadnica, Ovčie, Partizánske, Pata, Petovka, Piešťany, Pinciná, Pleš, Plevník, Počarová, Podolie, Pohorelá, Poltár, Ponické Dravce, Poprad, Popudinské Močidlany, Považská Bystrica, Považská Teplá, Praha, Pravenec, Prečín, Preňčov, Prešov, Priekopa, Prietržka, Prievidza, Pruské, Ptčie, Púchov, Pusté Sady, Radkovce, Radošina, Rakoluby, Rakovice, Ráztočno, Revúca, Richvald, Rimavská Sobota, Rosina, Rovensko, Rožňava, Ruské Pekľany, Ružomberok, Rykynčice, Sabinov, Sady nad Torysou, Sebedražie, Sebechleby, Senec, Senica, Senné, Sered', Skalica, Skalité, Slatina nad Bebravou, Slovenská Lupča, Slovenská Ves, Smižany, Smolinské, Snežnica, Snina, Soblahov, Sobotište, Sobrance, Somotor, Spišská Belá, Spišská Nová Ves, Spišská Stará Ves, Spišské Bystré, Spišské Podhradie, Spišský Štiavnik, Stankovce, Stará Kremnička, Stará Lubovňa, Stará Lubovňa-Podsádek, Stará Turá, Staškov, Stodolisko, Stráža, Strečno, Stropkov, Studenec, Súdoľce, Svinia, Svit, Svrčinovec, Šala, Šambron, Šamorín, Šarišské Sokolovce, Šelpice, Šenkvice, Šíd, Široké, Šoporňa, Štiavnik, Štitáre, Štós, Šuja, Šumiac, Švábovce, Švošov, Tekovské Lužany, Teriakovce, Tlmače, Topolčany, Trebelovce, Trebišov, Trenčín, Trnava, Trstená, Turie, Turzovka, Tvrdošín, Udiča, Uhorská Ves, Unín, Varín, Velaty, Veličná, Veľká Mača, Veľké Bielice, Veľké Chlievany, Veľké Vozokany, Veľký Šariš, Veľopolie, Veselé, Vidiná, Vikartovce, Vinodol, Vinohrady nad Váhom, Višňové, Vítaz, Vlčkovce, Vrbov, Vrbové, Vrútky, Vysoká pri Morave, Záhradné, Zákamenné, Závod, Zdoňa, Zlaté Moravce, Zubří, Zvolen, Žarnovica, Žaškov, Žiar nad Hronom, Žilina, Žilina-Bytčica.

TLAČOVÁ SPRÁVA K 25. MARCU 2022:

Občianska iniciatíva veriacich Slovenska za ukončenie pandémie, vojny a každého zla tejto doby.

Výzva dedičov Sviečkovej manifestácie – Bratislavského veľkého piatku do vlastných radov veriacich, ale i ku všetkým ľuďom dobrej vôle na Slovensku:

Už dva roky nás ničí pandémia a niet vyhladok na návrat do normálneho života, len sa s ňou naučiť žiť. Vírus je tu a kedykoľvek môže zmutovať. A ako nečakane prišla vojna, tak môže prísť čokoľvek – v ľudskej slabosti sme bezmocní... - Takto to vyzeralo aj s komunizmom bez vyhladky na jeho koniec.

Ale postavili sme sa proti nemu len so sviečkami, so silou modlitby a viery a videli sme jeho zázračný pád. Preto by sme sa mali takto postaviť aj proti dnešným úderom – pandémie, vojne a všetkému zlu tejto doby až po konečné víťazstvo, ktoré bolo prisľúbené vo Fatime...

Náš Pán, Ježiš Kristus povedal, keby sme mali len toľko viery ako horčičné zrnko, povieme moruši presadiť sa a presadí sa, povieme vrchu preniesť sa a preniesie sa - povieme pandémie odísť a odíde. Stále je nás ešte väčšina občanov Slovenska veriacich, je to teda najprv výzva do našich vlastných radov:

Viera... Lenže takáto viera, to nie je ľudská viera, v ktorej sme len uverili čo niekto povedal. Toto je viera, ktorá spolu s nádejou a láskou je „božskou čnosťou“, je to videnie očami duše. Kto túto vieru má, už nepovie, že Boha nevidel. Vzkriesený Kristus svojim povedal, že túto vieru budú sprevádzať znamenia: hadov budú brať do rúk a keď niečo smrtonosné vypijú, neuškodí im to. V tejto dnešnej kríze viery by sme však nenašli odvahu na takýto dúšok, nemali by sme odvahu vystúpiť z loďky na hladinu, neverili by sme, že je možné niečo zázračné...

Naši predkovia takú vieru ešte mali, svedčia o tom mnohé zdokumentované prípady zázračného náhleho ukončenia morových epidémií a morové stĺpy. **Najprv musíme teda hľadať a vyprosiť si dar viery**, lebo túto nemožno ináč nadobudnúť. Práve o nej nám Ježiš povedal: „Proste a dostanete, hľadajte a nájdete!“ **Preto od dneška do nového výročia máme rok na to, aby sme túto stratenú vieru hľadali a vyprosovali**, aby sme na budúce výročie už mali takú divotvornú vieru pre potrebný skutok viery, akú nám Ježiš prisľúbil.

Keď apoštol Peter na Ježišovo slovo vykročil z loďky na hladinu, voda ho uniesla. Keď však zapochyboval, začal sa topiť. Aj nás sám Ježiš takto volá na hladinu svojím uistením: „Proste a dostanete, hľadajte a nájdete!“

Pozývame však nielen praktizujúcich veriacich, ale aj všetkých ľudí dobrej vôle: priateľov, susedov, všetkých spoluobčanov, aj tých, ktorým násilná ateizácia zobrala vieru. Všetci ste potomkami pokrstených otcov a matiek, prarodičov mnohých generácií, aj vám patrí to vzácne „dedičstvo otcov“, o ktorom spievame v hymnickej piesni: „zachovaj nám, Pane!“ Aj vy s nami proste ako len viete o našu aj o vašu vieru. Aby jej bolo toľko, čo podrží celé Slovensko nad hladinou.

Každý mesiac 25. si pripomenieme toto naše odhodlanie, povieme si aj, prečo čakáme znovu až práve na toho 25. marca, aj viaceré iné poznatky z cesty viery na povzbudenie. Dovtedy bez prestania prosme, a to predovšetkým tak, ako prosili apoštoli o dar Ducha Svätého – **vo večeradle modlitby s Matkou Božou**. Ale aj každou inou modlitbou, svojimi slovami aj len myšlienkou. Boh je verný, svoje slovo dodrží - ako otec nedá dieťaťu kameň keď prosí o chlieb, tak aj náš nebeský Otec nedá nič iné, ako Ducha Svätého tým, čo ho prosia.

Za veriacich Slovenska

podpisy 3174 signatárov v. r.,

zástupcov večeradiel 356 miest a obcí

* Podpisové hárky sú k dispozícii na adrese:

Združenie Máriina doba, Jašíkova 20, 821 03 Bratislava

* Avizované „pripomenutie“ sa uskutoční počas roka do cieľového 25. marca 2023

vždy k 25. v mesiaci formou vždy novej tlačovej správy (www.mkh.sk).

REFERÁT NA TLAČOVKE

Nedalo by sa povedať, že komunizmus už máme celkom za sebou, keby naďalej názory a poznanie veriacich boli názormi "druhej kategórie", ako to bolo za komunizmu. Sú nejaké náboženské relácie, to sú ako duchovné "getá", kde sú naše názory uzavreté, ale vo verejnoprávnej oblasti sa rešpektuje len ten názor, akoby Boh neexistoval. Prvá generácia komunistických pohlavárov rad za radom sa pred smrťou vrátili k viere, ale dnešná generácia už ani nevie, k čomu by sa mohla vrátiť. A prichádza doba, ba je už tu, keď to môže ľuďom zúfalo chýbať.

Aspoň verejnoprávne médiá by mali hoci aj nestranne, predkladať oba pohľady na realitu – aj to, ako tie veci vidia veriaci. Preto tu dnes chceme ilustrovať aspoň ten malý výsek, čo vieme a ako vidíme my veriaci záležitosti okolo komunizmu a jeho pádu. Teda v tom roku 1988 sme tu boli na námestí so sviečkami za našu slobodu. Teraz my ju už máme, ale sme tu za ostatných našich spoluobčanov, ktorým bolo násilnou ateizáciou zobraté poznanie o viere a teraz zotrvačnosťou žijeme v duchovnom dedičstve komunizmu. Za komunizmu sme tomu hovorili "samoregulácia", uvedomovali sme si, že nás naučili tomu, že nám už ani nemuseli zakazovať, sami sme si zakazovali, čo sme vedeli, že sa im nepáči. Aj táto tlačovka je proti tej "samoregulácii", tiež by sme si mohli povedať, že takéto veci, to sa dnes nenosí. Ale nosí, vyše polovica našich občanov sa prihlásila k viere, aj keď podvyživenej za daných okolností, ale o to viac aj oni aj tá druhá časť potrebujú poznať, čo nepoznajú. Dnes sme tu teda skôr za nich, než za seba.

My veriaci sme ako to dieťa, čo kráča ruka v ruke s oteckom, šteboce mu a on mu na jeho úrovni hovorí, na čo by samo nemohlo prísť: čo tu bolo pred ním, čo je teraz, čo bude tam, kam ideme. Máme množstvo takýchto poučení od nebeského Otca, v Biblii, ale prorocký duch je živý až do dnešných čias. Aj naša doba je predpovedaná, aj komunizmus, aj jeho pád, aj čo bude ďalej. To tu chceme dnes aspoň trochu ilustrovať.

Pritom tieto predpovede nie sú to podstatné v našej komunikácii s Bohom, dostávame oveľa väčšie bohatstvo. Je to ako keď za Ježišom v noci prišiel Nikodém a nepochopil jeho slová o potrebe znovuzrodenia z vody a Ducha. Ježiš mu povedal:

"Vy ste učiteľia v Izraeli a toto nechápete? Keď nechápete, čo vám hovorím o veciach zemských, ako pochopíte, keby som vám hovoril o veciach nebeských." – Tak teda tu teraz tiež len o tých veciach "zemských" našej viery

Prví kresťania už za svojho života očakávali druhý príchod Krista na zem. Apoštol Pavol ich vyvádza z omylu: "Najprv musí prísť veľký odpad" – rozumej: odpad od viery. No ale ešte pred odpadom sa musí najprv Ježišovo evanjelium hlásať po celej zemi, od mora k moru, ako oni vtedy zemi rozumeli, až potom bude od čoho odpadnúť. Už vtedy teda vedeli o tejto dobe veľkej krízy viery. Katechizmus, v ktorom je Božie zjavenie usporiadané do náuky, o tom hovorí:

"Pred Kristovým príchodom musí Cirkev prejsť poslednou veľkou skúškou, ktorá otrasie vierou mnohých veriacich." (KKC,675)

Túto dobu prišla Mária predpovedať vo Fatime aj nás ňou previesť, keď sa tam zjavovala od mája do októbra vždy trinásteho v roku 1917. Tam konkrétne predpovedala aj komunizmus ako "bludy z Ruska", hoci vtedy nik neočakával nejaké svetové nebezpečenstvo zo zaostalého Ruska mužikov a zemľanok. A predsa v tom istom roku 1917, len niekoľko dní po poslednom zjavení, vypukla "Veľká októbrová revolúcia".

Toto nachádzame predpovedané aj v záverečnej knihe Biblie – v Apokalypse, v 12. kapitole: Na nebi sa ukázalo veľké znamenie, žena odetá slnkom, pod nohami mesiac, okolo hlavy koruna 12 hviezd. A oproti nej sa postavil veľký červený drak, svojím chvostom zmietol tretinu nebeských hviezd. – Prv sa toto považovalo za obraz všeobecného prenasledovania viery a Cirkvi. Až v tom roku 1917 sa to ukázalo celkom konkrétne: Máriine zjavenia, ukončené veľkým slnečným zázrakom. A hneď sa proti "Žene, odetej slnkom" postavil červený drak ruskej revolúcie – červená hviezda, červená zástava, červená armáda – sa tento obraz ukázal konkrétne. Teda komunizmus nebol len nejaký ľudský nepodarok, ale diabolský útok proti Bohu.

Mária vo Fatime žiadala proti nemu, aby pápež zasvätil Rusko jej Nepoškvrnenému Srdcu, lebo inak Rusko rozšíri svoje bludy do sveta. Nestalo sa a komunizmus sa rozšíril. Potom už bola požiadavka

zasvätiť celý svet Máriinu Srdcu, ale pápežom spolu s biskupmi sveta. Všetci pápeži, ako po sebe nasledovali, sa o to snažili, ale bez pripojenia sa biskupov.

A tu hodno spomenúť iné proroctvo: Pápež Lev XIII. mal raz – bolo to 13. októbra 1884 – po omši v extáze videnie: Počul hlas diabla a Krista, diabol si žiadal **sto rokov**, aby mohol vyskúšať svoju moc a Kristus mu to dovolil. A pápež videl čierňavu diablov, ako zaplavila svet. Vtedy pápež napísal tú známu modlitbu k sv. Michalovi archanjelovi, ľudovo nesprávne nazývanú exorcizmom. Odvtedy táto čierňava pracovala v podhubí, až do toho roku 1917, keď vybuchla revolúciou na povrch. A tej čierňave sa darilo zabrániť aj tomu, aby boli uskutočnené požadované zasvätenia – Ruska i sveta. Až presne o sto rokov po tom videní v roku 1884 ho Ján Pavol II. vykonal **25. marca 1984** spolu s biskupmi sveta. A naozaj, od toho zasvätenia začal komunizmus slabnúť, hoci desaťročia sa s ním nedalo pohnúť. Hneď na to sme mali u nás pamätný Velehrad '85, bol vyhlásený Mimoriadny Mariánsky rok, počas neho v roku 1988 práve 25. marca, na výročie zasvätenia, Bratislavský veľký piatok a na to sa ozbrojená ateistická veľmoc priam rozplynula. Naozaj, toto zasvätenie sa ukázalo ako účinný prostriedok proti tomuto diabolskému útoku. A je kľúčovým prostriedkom proti všetkému útoku zla tejto doby.

Lenže po páde komunizmu zrazu žiadne víťazstvo viery, tejto slobody sa ujímalo všetko pochybné. Ale aj toto sa dá nájsť v Apokalypse predpovedané: Po drakovi tam prichádza šelma, drak odovzdal svoju moc šelme. Drak bojoval proti viere násilím, šelma zákerne, skryte. Zdá sa, že s vierou je už koniec. Keby sme nešli ruka v ruke s našim Oteckom, mohli by sme to už vzdávať. Ale my vidíme, že Boh to má predsa pod palcom. Katechizmus hovorí:

“Kráľovstvo sa teda neuskutoční dejinným triumfom Cirkvi na spôsob postupného pokroku, ale víťazstvom Boha nad posledným útokom zla.” (KKC 677) Teda tak, ako zázrakom padol komunizmus, tak padne zázrakom aj všetko ostatné zlo. A Matka Božia vo Fatime po predpovedi mnohého utrpenia dáva prísľub: “Nakoniec moje Nepoškvrnené Srdce zvíťazí!”

Naozaj nie sme ako siroty, stratené v dave, držíme sa ruky Otca a vidíme, že predpovedané sa uskutočňuje, teda tak sa splní aj konečný prísľub. To sa medzi veriacimi vie.

Spomeniem také drobnosti: Niekedy v 80-tych rokoch, keď boli naše decká ešte stredoškóľáci, sa občas dostali aj na “stretko” vysokoškóľákov. Raz prišli z jedného takého s informáciou od Fera Mikloška, že v Turíne je nejaký výklenok v ktorom je socha, ktorá má v sebe proroctvo, že ešte pred rokom 2000 nastane veľké Máriino víťazstvo. Teda že to iste padne komunizmus. Ten však bol pevne usadený “so Sovietskym Zväzom na večné časy!”

V tom Turíne to nebol výklenok, ale bazilika Panny Márie, Pomocnice kresťanov. Kňaz, svätý don Bosko, známy svojím prorockým duchom a mnohými splnenými predpoveďami videl tento budúci chrám v prorockom videní a začal ho bez peňazí stavať podľa toho videnia. Na vrchole hlavnej kupoly je 4-metrová pozlátená socha Pomocnice kresťanov, na dvoch bočných kupolách sú dvaja anjeli. Jeden drží zástavu s rokom 1571, teda rokom víťazstva Panny Márie pri Lepante, druhý drží veniec víťazstva. Ale na pôvodných nákresoch don Boska aj ten držal zástavu s rokom tisícdeväťsto a dve bodky. To mal byť rok budúceho veľkého Máriinho víťazstva pred rokom dvetisíc.

Vedelo sa tiež, že iný mystický kňaz, Páter Pio z Pietrelciny, predpovedal pražskému kardinálovi Tomáškovi, že sa dožije pádu komunizmu vo svojej vlasti. Ale kardinál Tomášek mal už 90 rokov a komunizmus prekvital. Ale kardinál Tomášek sa predsa naozaj ešte dožil pádu komunizmu u nás. Aj don Boskova predpoveď sa splnila, po zasvätení sveta Nepoškvrnenému Srdcu Márie komunizmus naozaj zázrakom padol. My naozaj nejdeme voslepo dejinami.

A pozrime sa teraz bližšie na udalosť Sviečkovej manifestácie v Bratislave. Katechizmus hovorí:

“Cirkev vojde do slávy Kráľovstva len cez túto poslednú Veľkú noc, v ktorej bude nasledovať svojho Pána v jeho smrti a v jeho zmŕtvychvstaní.” (KKC 677)

A tá udalosť v Bratislave bola nazvaná “Bratislavským veľkým piatkom.” Svet sa k veriacim v rukách so symbolom Kristovho svetla zachoval tak, ako ku Kristovi, ktorý prišiel na svet so svojim svetlom pravdy. Teda tu sa zobrazilo to, čo predpovedal Katechizmus. A aj ďalej ten obraz pokračoval: po Bratislavskom veľkom piatku bol zázračne odvalený kameň od hrobu, v ktorom mala byť viera a Cirkev navždy pochovaná. Ale žiadna veľká sláva, nastal rozpačitý čas – no aj ten sa podobal situácii v

Jeruzaleme, keď apoštoli museli byť utiahnutí za zatvorenými dverami vo večeradle. To bol pre nich "čas modlitieb vo večeradle s Ježišovou Matkou Máriou" v očakávaní prislúbenej turičnej posily z neba. Vtedy sme si uvedomili, že aj pre nás je toto čas večeradla s Máriou, a aj my máme prislúb, ako ho mali apoštoli – máme prislúb z Fatimy: "Nakoniec moje Nepoškvrnené Srdce zvíťazí!" Preto sa odvtedy už 30 rokov na pamätnom mieste a v pamätný deň modlíme Večeradlo modlitby s Pannou Máriou.

Všimnime si, ako sa na tejto zemi odohrávajú Božie boje. Boh nebojuje proti diablu sám, ale svojim verným dá silu proti presile.

Prototypom Božích bojov je boj Dávida s Goliášom. Keď obor Goliáš v čele vojska vyzýval, kto ide za Izrael s ním bojovať a nik sa nenašiel, vtedy si pastierik Dávid spomenul, ako s dôverou v Boha premohol leva a medveďa, keď napadli jeho stádo. Zobral svoj prak a pri potoku zodvihol 5 kamienkov a vykročil. Goliáš sa mu smeje, či ho má za psa. Ale Dávid odpovedá, že on ide s dôverou v Boha. Roztočil prak a kameň udrel Goliáša do čela a ten padol. Teda nestačilo, že len vyznal svoju vieru v Boha, ale musel sa aj chopiť zbrane.

Takisto v boji pri Lepante. Veľká flotila Turkov vyplávala zničiť kresťanstvo Európy. Na ostrovoch, ktorými prešla, už kresťanov brutálne vyvraždili a mierili k pevnine. Pápež Pius V. sa snažil zjednotiť rozvedených panovníkov, ale dal dokopy len Španielsko a Benátsku republiku, k ich lodiam pridal aj niekoľko svojich a táto hĺstka vyplávala proti obrovskej presile. Ale celá Európa sa modlila, po Ríme a mestách chodili ružencové sprievody. Lode sa stretli v nerovnom boji pri Lepante. Pápež s dvoma hodnostármi práve riešil nejaké problémy, zrazu sa postavil, podišiel k oknu a povedal, že v tejto chvíli kresťania zvíťazili. Nariadil ďakovné modlitby. Hodnostári však neverili a nemali odvahu víťazstvo ohlásiť, modlitby sa konali len v kúrii. Až keď o niekoľko dní dorazil posol s bojiska a oznámil, že naozaj práve v tej chvíli, čo mal pápež videnie, padol turecký veliteľ a lode sa dali na ústup, sa to ukázalo pravdivým. Bolo to 7. októbra 1571, na ten deň ustanovil pápež sviatok Panny Márie Ružencovej. – Ale aj tam nestačili len modlitby, kresťania hoci v menšine, museli sa chopiť aj primeranej zbrane.

No a tak to bolo aj s komunizmom. Kľúčovým momentom pre jeho pád bolo zasvätenie

Nepoškvrnenému Srdcu Márie pápežom spolu s biskupmi sveta. Ale aj tam sa bolo treba chopiť aj zbrane a postaviť sa proti nemu do ohrozenia aj života, čo naznačovala pohotovosť v nemocniciach. A toto sa stalo práve v Bratislave. Nikde inde sa proti komunizmu nepostavili ako veriaci na obranu Cirkvi a viery, iba tu. A stalo sa to 25. marca na výročie a v sile zasvätenia sveta. **Práve tam a vtedy bol porazený komunizmus. V tom spočíva hlavný význam tej udalosti v Bratislave.** A dá sa počítať s tým, že raz sa takto bude aj oslavovať. Veď tu nastalo aj to zobrazenie predpovede Katechizmu o našom nasledovaní Krista v jeho Veľkom piatku, zmŕtvychvstání, ale tak ako v jeho živote to tam neskončilo, ani tu nie – aj tu pokračujeme v modlitbách večeradla s Máriou v očakávaní nových Turíc. Od začiatku hovoríme, že my si tu nespomínáme, my tu pokračujeme. Lenže o tom nik nepočul.

A dostali sme sa do súčasnosti. Prorocký duch pôsobí aj dnes, Cirkev je však vždy veľmi obozretná pri uznaní pravosti mystických javov, samotné Fatimské zjavenia uznala za také až v roku 1930. Najprv skúma ovocie, aby mohla poznať strom. Aj teraz je jedno veľké dielo v tejto fáze – je to tzv. "modrá kniha" Mariánskeho kňazského hnutia. Má cirkevné schválenie pre obsah, čiže v obsahu nič nie je v rozpore s Božím zjavením. Ale že sú to posolstvá Márie a nie len meditácie kňaza dona Gobbiho, to ešte nepotvrzuje. Ale celý program boja a víťazstva je v obsahu a o to ide. Pred 300, už takmer 400 rokmi sv. Ľudovít Grignon, nazývaný prorokom Ducha Svätého a Márie, predpovedal veľkú dobu, ktorá bude dobou Máriinou, keď ona bude mocne pôsobiť. To začalo Fatimskými zjaveniami, preto je na kolonáde vo Fatime umiestnená jeho socha. On však o tej dobe predpovedá aj viac konkrétneho, čo samotná Fatima neobsahuje, ale veľmi presne to zodpovedá práve tomuto dielu, ku ktorému nás volá a vychováva "modrá kniha". Rozšírila "večeradlá modlitby s Pannou Máriou" do celého sveta, do vyspelých aj rozvojových krajín, aj prevažne nekresťanských. Aj táto kniha obsahuje okrem "nebeských" vecí aj tie "zemské", teda predpovede.

Keď don Gobbi dostal našu samizdatovú "modrú knihu", vytlačenú za komunizmu na cyklostyle, pozval ma aj so synom, ešte študentom teológie, do Talianska na celosvetové týždenné večeradlo. Tam prišli za nami dvaja francúzski kňazi a snažili sa nám

niečo povedať, my sme však v žiadnom jazyku nerozumeli. Tu zobrali svoju francúzsku “modrú knihu”, nalistovali tam posolstvo a my sme si ho našli v našej slovenskej knihe. Bolo to posolstvo, keď bol don Gobbi vo Viedni, rok a štvrť pred pádom komunizmu. Končilo sa slovami:

“Vyjdite z tohto večeradla so svetlom Krista a vašej Nepoškvrnenej Matky a idte osvecovať zem v týchto dňoch hlbokkej temnoty. Z tohto miesta žehnám spolu s Rakúskom a Nemeckom blízke krajiny, ktoré ešte trpia pod jarmom veľkého otroctva a oznamujem vám dnes, že je blízko chvíľa ich oslobodenia.” Tak toto nám chceli tí kňazi povedať, že už sa to stalo a už sme aj my tu.

Ale ešte aktuálnejšiu predpoveď tu nachádzame v dňoch vojny na Ukrajine. Totiž stále bolo sporné, či vlastne bolo zasvätené Rusko alebo nebolo. V prvej fáze, pred rozšírením bludov, nebolo. Ale či bolo toho 25. marca 1984, keď bol zasvätený svet? Bolo tam spomenuté nepriamo, každý vedel, že tým je myslené Rusko, ale menované nebolo, lebo v tom čase to mohlo znamenať veľkú provokáciu. A z toho dňa, keď bol zasvätený svet, máme v “modrej knihe” toto posolstvo:

“Všetkých prosím o zasvätenie... Áno, sama som vo Fatime vyslovila toto svoje pranie, keď som sa tam zjavila v roku 1917. Viackrát som žiadala moju dcéru Luciu... Prosím o to predovšetkým pápeža Jána Pavla II., môjho prvého milovaného syna, ktorý ho z popudu tohto sviatku **vykonáva slávnostným spôsobom** a vyzval písomne všetkých biskupov na svete, aby ho uskutočnili v jednote s ním. Žiaľ, nie všetci biskupi prijali túto výzvu. Určité okolnosti im ešte nedovolili výslovne mi zasvätiť Rusko, ako som to už veľakrát žiadala. Tak, ako som vám už povedala, **toto zasvätenie sa uskutoční tesne pred krvavými udalosťami.**

Požehnávam tento odvážny čin «môjho» pápeža, ktorý chcel celý svet a všetky národy zasvätiť môjmu Nepoškvrnenému Srdcu; prijímam tento akt s láskou a vďačnosťou a sľubujem zasiahnuť, aby sa skrátili hodiny očisty a aby boli uľahčené skúšky.

Ale prosím aj všetkých biskupov, kňazov, rehoľné osoby a veriacich o ich zasvätenie sa. Je tu hodina, keď sa musí celá Cirkev zhromaždiť v spoľahlivom útočisku môjho Nepoškvrneného Srdca.”

Toto sme nechápali, aké krvavé udalosti by sa mohli ešte diať v súvislosti s Ruskom, zdalo sa to nemožné. A je to tu! Veď Apokalypsa hovorí aj to, že “na smrť ranená hlava draka ožila” – je to tu.

Teraz, na popolcovú stredú tohto roku, požiadali biskupi Ukrajiny pápeža Františka o toto zasvätenie Ukrajiny a Ruska a pápež ho sľúbil vykonať teraz, budúci piatok, znova 25. marca, ako bolo aj zasvätenie sveta – on sám v Ríme a poveril svojho legáta, aby ho spolu s ním vykonal aj vo Fatime.

Teda ak sa toto zasvätenie vykonáva “tesne pred krvavými udalosťami”, to znamená, že ešte nás len čakalo to najhoršie, čo vlastne sa ani netají, že vojna bude dlhá. No my už poznáme silu zasvätenia z toho, ako padol komunizmus, ako Dávid poznal silu dôvery v Boha. Tak môžeme právom dúfať, že Veliteľka boja, do ktorého ju Boh ustanovil na počiatku ľudských dejín, keď po prvom hriechu ustanovil nepriateľstvo medzi ňou a pekelným hadom, zasiahne aj teraz mocne a zázračne.

Takto sa tvoria dejiny. A ľudia sú zahltení informáciami, ale o tomto nič nevedia. No zdá sa, že sa veci pohli a mnohým bude veľmi chýbať poznanie, ktoré majú veriaci. Nie pre seba, ale pre nich teraz podnikáme aj tento krok.

Buď Boh je alebo Boh nie je. Len jedno z toho môže byť pravdivé. – Ale ak Boha niet, s kým to ideme takto za ruku, kto nám otcovsky hovorí čo sa to deje, čo ešte bude a kam ideme?

Ak sa mýlime my, veriaci, teda ak Boh nie je, keď zomrieme, ani sa nedozvieme, že sme sa mýlili, lebo bude pre nás koniec všetkému. Ale ak sa mýlia neveriaci, a ak ani v poslednom okamihu milosti nebudú nič vedieť o tom, kam by sa ešte mohli vrátiť aby sa zachránili, to ani domyslieť...

Každý, kto je v pozícii, že informuje ľudí, by sa mal najprv aspoň na mieste otočiť smerom k budúcej víťaznej strane barikády – “Pane, pomôž mojej nevere!” - a použiť všetok profesný dôvtip, ako by za danej situácie mohol podať niečo z informácií nášho duchovného geta, aby ho ľudia začali brať do úvahy a aby aj jeho možno práve preto raz prijali na tej strane barikády, ktorej tým poslušil.

Každý mesiac k 25. dňu budeme celý tento rok v zmysle “Výzvy” posilať formou tlačovej správy skromný text na udržiavanie povedomia a odhodlania, vysloveného v našej “Výzve”.

ZHRNUTIE

Čo sa to vlastne udialo? – Niečo, čo nebolo naplánované, svetlo prichádzalo postupne. Až keď sa pozrieme späť, vidíme, že 30 rokov modlitieb vo večeradle s Pannou Máriou v pamätný deň zasvätenia sveta a na pamätnom mieste Bratislavského veľkého piatku prinieslo akúsi úrodu.

Vlastne aj to, čo sa teraz udialo, už bolo také malé vykročenie z lodky na hladinu, bolo v tom kus odvahy viery.

A dokonca bol to aj taký malý závdavok nových Turíc vo viacerých podobnostiach na prvé Turíce:

V Jeruzaleme nastal hukot, ktorý privolal celé mesto na to miesto, kde boli apoštolí. – Tým hukotom, turíckym rámušom, sú podpisy signatárov výzvy veriacich k celému Slovensku. Tolké podpisy, to už mohlo zaujať viacerých aj činiteľov o čo vlastne ide a privolať aj pracovníkov médií na tlačovku. A je to vlastne v konečnom dôsledku pozvanie Slovenska do večeradla s Máriou. Teda tie podpisy boli vlastne hlasom, volajúcim do večeradla – boli Máriiným volajúcim hlasom.

V Jeruzaleme, keď sa ľudia upozornili na hukot a zbehli, mohol Peter hovoriť o tom, čo sa to vlastne udialo a čo sa deje, hovoriť o Bohu, o Ježišovi, že je Božím Synom a osvetliť všetkým Božiu cestu. – Aj my sme dostali možnosť hovoriť

o Bohu na verejnosti, aj na tlačovej konferencii o dianí v tejto dobe z Božieho hľadiska. Oslovili sme médiá, ktoré hovoria k celej spoločnosti. Síce prišlo ich smiešne málo, boli iné pre nich „zaujímavejšie“ podujatia. No jeden z novinárov nám ukázal svoj tablet, že v napojení na neho nás sleduje 312 účastníkov, ktorí akoby tu sedeli. Dnes sú aj nové možnosti. A texty tlačových správ dostanú všetky médiá, aj ktoré sa nezúčastnili. Tak si snád ľudia pomaly zvykajú, že aj o Bohu sa hovorí aj na verejnosti. A tak sme mohli hovoriť vlastne k celému Slovensku o diele našej nebeskej Matky a Veliťelky a osvetliť všetkým cestu do večeradla modlitby s Máriou za konečné víťazstvo jej Nepoškvreného Srdca.

Bolo to niečo také, ako keď Ježiš rozposlal apoštolov po dvoch na také cvičné ohlasovanie evanjelia. Aj toto boli také malé cvičné nové Turíce, ktoré, skutočné, veríme, že čoskoro prídu. A potom bude Matka od nás očakávať nie len modlitby, ale aj činy:

„Niektorí z vás budú povolaní k činnosti. Im bude dané svetlo a sila.“ (29. 4. 1977)

„Vedím vás, lebo vy vykonáte najdôležitejšiu prácu v okamihu rozhodujúceho boja...“ (2. 9. 1980)

„Vy ste povolaní k tomu, aby ste sa stali nástrojmi víťazstva môjho Nepoškvreného Srdca vo svete.“ (1.7.1992)
A. V.

O mystériu, ktorého sme v Cirkvi súčasťou

(Katechéza Svätého Otca Františka)

Medzi Duchom Svätým a Cirkvou je hlboké puto.

Podľa slov Druhého vatikánskeho koncilu by som dnes chcel začať o tajomstve Cirkvi ako o mystériu, ktoré všetci prežívame a ktorého sme súčasťou: O Cirkvi ako o Božej rodine. Poukazujem na podobenstvo o márnotrattnom synovi, či lepšie o milosrdnom Otcovi.

Mladší syn opustil dom, premárnil všetko a rozhodne sa vrátiť, pretože si uvedomil, že pochybil. Nepovažuje sa však za hodného byť synom a pomýšľa na to, že bude prijatý ako nádenník. Otec mu však pribehol v ústrety, objal ho, vrátil mu synovskú dôstojnosť a usporiadal slávnosť. Toto podobenstvo rovnako ako mnohé iné v evanjeliu dobre vyjavujú Boží plán s ľudstvom.

Čo je plánom Boha? Vytvoriť z nás jediná rodinu svojich detí, v ktorej každý bude vnímať jeho blízkosť a pocitovať, že je Ním milovaný a tak ako v onom evanjeliiovom podobenstve bude hlboko cítiť, že je súčasťou Božej rodiny. V tomto veľkolepom pláne má svoje korene Cirkev, ktorá nie je organizáciou, vzniknutou na základe dohody niekoľkých ľudí, ale – ako nám veľakrát pripomenul pápež Benedikt XVI. – je dielom Božím a rodí sa práve z tohto dobrotivého plánu, ktorý sa po-

stupne uskutočňuje v dejinách. Cirkev sa rodí z Božej túžby povolať všetkých ľudí do spoločenstva s Ním, do jeho priateľstva, ba k tomu, aby sa ako jeho deti zúčastňovali života Jeho samého.

Samotné slovo „Cirkev“ – grécky *ek-klesia*, znamená „zvolanie“: Boh nás zvoláva, vyzýva nás, aby sme vyšli z individualizmu, z tendencie uzavrieť sa do seba a volá nás, aby sme sa stali súčasťou jeho rodiny. A toto povolanie má svoj pôvod v samotnom stvorení. Boh nás stvoril, aby sme žili vo vzťahu hlbokého priateľstva s Ním, a napriek tomu, že hriech porušil tento vzťah s Ním, s ostatnými a s celým stvorením, Boh nás nikdy neopustil. Celé dejiny spásy sú dejinami Boha, ktorý hľadá človeka, ponúka mu svoju lásku a prijíma ho. Povolal Abraháma, aby sa stal otcom mnohých národov, vyvolil si Izraela, aby uzavrel zmluvu, ktorá objíme všetky národy a v plnosti časov poslal svojho Syna, aby uskutočnil jeho dobrotivý plán spásy novou a večnou zmluvou s celým ľudstvom. Keď čítame evanjelia, vidíme, že Ježiš okolo seba zhromažďuje malé spoločenstvo, ktoré prijíma jeho slovo, nasleduje Ho, zdieľa jeho cestu, stáva sa jeho rodinou a týmto spoločenstvom pripravuje a vytvára svoju Cirkev.

Z čoho teda vzniká Cirkev? Rodí sa

zo zvrchovaného skutku ukrižovanej lásky, z Ježišovho otvoreného boku, z ktorého vychádza krv a voda, symboly sviatosti krstu a Eucharistie. V rodine Božej, v Cirkvi, je životodarnou miazgou Božia láska, ktorá sa konkretizuje v láske k Nemu a k druhým. ku všetkým, bez rozdielu a bez miery. Cirkev je rodina, v ktorej sa láska preukazuje a prijíma.

Kedy sa Cirkev zjavuje? Zjavuje sa darom Ducha Svätého, ktorý naplňa srdcia apoštolov a pobáda ich, aby vyšli a vydali sa na cestu zvestovania evanjelia a šírenia Božej lásky.

I dnes niektorí hovoria: „Kristus áno, ale Cirkev nie,“ niektorí tvrdia: „Verím v Boha, ale nie v kňazov.“ Je to však práve Cirkev, ktorá nám prináša Krista a ktorá nás privádza k Bohu – Cirkev je veľká rodina Božích detí. Má zaiste aj ľudské aspekty. V ľuďoch, ktorí ju tvoria, v pastieroch i vo veriacich laikoch existujú defekty, nedokonalosti a hriechy. Aj pápež ich má a má ich mnoho, ale je krásné, že keď pobádame, že sme hriešnikmi, nachádzame Božie milosrdenstvo, ktoré vždy odpúšťa. Nezabúdajme: Boh vždy odpúšťa a prijíma nás svojou odpúšťajúcou a milosrdnou láskou.

Niektorí hovoria, že hriech je urážkou Boha. Ale je aj príležitosťou k pokoreniu sa, aby vyniklo, že existuje ešte niečo krajšie, totiž milosrdenstvo Božie. Pamätajme na to. -RV-

Kardinál Carlo Caffara:

Vydávať svedectvo uprostred boja

Základná konfrontácia dvoch kultúr – kultúry pravdy a kultúry lži. – Dejiny ľudstva sa vyznačujú konfrontáciou dvoch mocností: Moci Božej, ktorá priťahuje k sebe ľudí ukrižovaním a zmŕtvychvstaním Ježiša Krista, a mocou satana, pána tohoto sveta, ktorý nechce byť zosadený z trónu.

Miesto, na ktorom sa odohráva táto konfrontácia, je srdce človeka, jeho sloboda. Tento boj má dva rozmery: vnútorný a vonkajší. Ježiš, Zjavenie Otca, pôsobí silnou príťažlivosťou. V protiklade s ňou pôsobí satan, ktorý príťažlivosť Ukrižovaného a Zmŕtvychvstalého neutralizuje. Ježiš zasieva do srdca ľudí pravdu, ktorá oslobodzuje, satanova moc oproti tomu zasieva lož, ktorá zotročuje.

Tento stav, v ktorom sa človek nachádza, a to tým, že stojí medzi dvoma protikladnými silami, musí nutne vyvolať dve kultúry: kultúru pravdy a kultúru lži.

Vo Svätom písme je jedna kniha, tá posledná, Apokalypsa, ktorá opisuje konečný boj oboch táborov. V tejto knihe berie Kristova príťažlivosť na seba podobu triumfu nad nepriateľskými, satanom vedenými silami. Je to víťazstvo, ktoré sa dostaví po dlhom boji. Prvým ovocím tohoto víťazstva sú mučeníci. „Bol teda zvrhnutý ten veľký drak, starý had, diabol alebo satan, nazývaný zvodca celého sveta, bol zvrhnutý na zem a jeho anjeli boli zvrhnutí s ním. (...) Oni (mučeníci) nad ním zvíťazili Baránkovou krvou a slovom svojho svedectva.“ (Zj 12,9-11)

Či nevidíme v našej západnej kultúre fakty, ktoré dávajú zvlášť zreteľne poznať na ľuďoch tieto stretnutia medzi príťažlivosťou Ukrižovaného a Zmŕtvychvstalého na jednej strane a na druhej strane na satanom vybudovanej kultúre lži? Ja hovorím, že áno. Zvlášť ide o dve skutočnosti.

Prvým faktorom je premena potratu, teda zločinu na právo. Nehovorím teraz o potrate ako konaní, ktorého sa dopúšťa nejaká osoba. Hovorím o najvyššom schválení, ktoré môže udeliť právne usporiadanie ako normu správania sa, teda ako etickú kategóriu. To znamená, že zlo sa nazýva dobrom,

tma svetlom. „On bol vrah od počiatku a pravdy v ňom niet. Zo svojho hovorí keď klame, pretože je klamár a otec lži.“ (porovn Jn 8,44). Je to pokus vytvoriť protiklad Zjavenia.

Akú logiku prináša zušľachtenie potratu? V prvom rade popieranie pravdy o človekovi. Len čo Noe nikol vodám potopy, povedal Boh: „Krv toho, kto preliava krv človeka, bude preliata človekom. Pretože k obrazu Božiemu bol človek stvorený.“ (Gen 9,6) Dôvodom, prečo človek nesmie preliť krv človeka je, že človek je obrazom Božím. Skrze človeka prebýval Boh vo svojom stvorení. Stvorenie je chrám Boží, pretože v ňom žije človek. Zničiť nedotknuteľnosť osoby človeka je svätokrádežným aktom proti svätosti Božej. Je to diabolský pokus vytvoriť protiklad stvorenia. Zušľachtením usmrtenia človeka položil satan základ pre svoje „stvorení“: vylúčiť obraz Boží zo stvorenia, zatemniť v ňom Božiu prítomnosť.

Tým okamihom, keď niekto súhlasil s právom človeka vládnuť nad životom a smrťou iného človeka, bol Boh vykázaný zo svojho stvorenia, pretože bola popretá jeho pôvodná prítomnosť, jeho pôvodný príbytok vo stvorení bol zne-svätený ľudskou osobou.

Druhá skutočnosť spočíva v zušľachtení homosexuality. Je to totálne popretie pravdy o manželstve, základného úmyslu Božieho o manželstve. Božie zjavenie nám dalo na vedomie, ako Boh zmýšľa o manželstve: Legitímna jednota muža a ženy je prameňom života. V predstave Božej je manželstvo trvalý vzťah. Spočíva na dualite človeka – ako ženy, ako muža. Nie protichodné póly, ale jednota pre druhého a s druhým. Len tak vystúpi človek zo svojej pôvodnej osamelosti.

Jedným zo základných zákonov, podľa ktorých Boh vládne vesmíru, je, že nikdy nekoná sám. Je to zákon spolupôsobenia človeka na vláde Božej. Spojenia muža a ženy, ktorí sa stanú jedným telom, je spolupôsobenie na stvoriteľskom akte Božom. Každý človek je stvorený Bohom a splodený svojimi rodičmi. Boh slávi liturgiu svojho stvoriteľského aktu vo svätom momente manželského spojenia.

Zrhneme si to. Stvorenie spočíva na dvoch stĺpoch: Človek, vo svojej osobitnosti, ktorá nemôže byť redukovaná len na materiálno. Manželské spojenie muža a ženy ako miesto, na ktorom Boh tvorí nových ľudí na svoj obraz. Povýšenie potratu na subjektívne právo ničí prvý pilier. Zušľachtenie homosexuálneho vzťahu a jeho zrovnoprávnenie s manželstvom je zničením druhého piliera.

Vo svojej podstate je to dielo satana, ktorý chce naozaj vytvoriť vlastné protistvorenie. Je to posledná desivá rukavica sváru, ktorú satan hádže Bohu. „Dokážem ti, že som schopný vytvoriť alternatívu ku tvojmu stvoreniu. A človek povie: V alternatívnom stvorení sa žije lepšie, ako v tvojom.“

Ako sa máme v tejto situácii zachovať? Odpoveď je jednoduchá: Uprostred stretu stvorenia a anti-stvorenia sme vyzvaní, aby sme podali svedectvo. A toto svedectvo spočíva v našom spôsobe života... Vydávať svedectvo znamená aj hovoriť, rozprávať, vysvetľovať – bez ostychu a otvorene. Kto nevydáva svedectvo týmto spôsobom, je ako vojak, ktorý v rozhodujúcej chvíli uteká z boja. Ak nehovoríme bez ostychu a verejne, nie sme už svedkovia, ale dezertéri. Pochod za život je veľké svedectvo.

Vydávať svedectvo, to znamená zvestovať Božie zjavenie bez ostychu a verejne, a to tými pôvodnými, do očí bijúcimi skutočnosťami, ktoré ukazuje už zdravý rozum: totiž evanjeliom o živote a o manželstve.

(Autor je emeritný arcibiskup z Bolone. Je to ten, komu fatimská sestra Lucia napísala, že posledný boj bude boj o rodinu. Tento príspevok je výberom z jeho prejavu pri Pochode za život v Ríme 20. mája 2017) (Podľa VISION)

Malgorzata Soltyková:

Roky slúžila komunizmu v USA

Bella Doddová bola mnohé roky vysoko postavenou členkou Komunistickej strany USA. Po svojom obrátení priniesla cenné a prísahou potvrdené svedectvo o špeciálnej operácii, nesúcej názov: „Nastavená ruka“ – „Operation Outstretched Hand“, na ktorej sa osobne podieľala. Cieľom tejto operácie bola infiltrácia kňazských seminárov komunistami:

„... Hlavou myšlienkou nebolo zničiť cirkevnú inštitúciu, ale skôr vieru ľudí a dokonca využiť cirkevnú inštitúciu, nakoľko je to možné, na zničenie viery prostredníctvom propagácie pseudonáboženstva. Niečo, čo pripomínalo katolicizmus, ale nebolo to skutočným katolicizmom...“ (Dr. Belly Doddová 1953)

Bella dôkladne poznala komunistické hnutie. Viac než dvadsať rokov sa venovala budovaniu nového, socialistickeho sveta. Po svojom obrátení sa stala cenným svedkom pravdy o komunistickej ideológii. Analýzy faktov a udalostí z polovice 20. storočia sa dajú premietnuť na dnešnú dobu. Výstraha Belly Doddovej je určená aj nám: „Ak sa dobrí ľudia nebudú vzájomne tak milovať, že by bojovali so zaujatím za odstránenie spoločných problémov, musia byť pripravení na to, ževidia, ako sa revoluční vzbúrenci ujímajú vlády, využívajúc spoločenské nesprávnosti ako zámienky.“ Evanjeliová výzva „Milujte sa navzájom“ (Jn 15,12) totiž nie je abstraktná, romantická idea, ale veľmi konkrétna úloha na každodennú realizáciu v osobnom i spoločenskom živote.

História ukazuje, že rôzne nebezpečné ideológie, medzi nimi komunizmus, sa stále vracajú, ničia spoločenský život a otravujú myslenie ľudí. Nemožno byť voči nim ľahostajnými. Je nutné vnášať do každodenného života učenie evanjelia a vedome sa usilovať o budovanie „civilizácie života a lásky“. (porovn. sv. Ján Pavol II., *Evangeliium vitae*, 100). Bella Doddová ukázala, že: „S komunizmom sa nedá bojovať jeho negáciou – je potrebné prekonávať faľšnú doktrínu Pravdou a činnosťou odpovedať na činnosť. Predovšetkým sa musia obrodíť tie morálne hodnoty, ktoré za posledné dve tisícročia urobili

našu civilizáciu životodarnou silou.“ Táto Američanka sa totiž sama presvedčila o tom, aký zhubný vplyv na formovanie mladého človeka a na jeho neskorší život v dospelosti majú ateistická ideológia a demoralizácia.

Chybná autorita

Na formovanie Belliných postojov v mladosti mala najväčší vplyv Sarah Parksová, jej mladá učiteľka angličtiny. Bola to žena nekonvenčná, „pokroková“. Hlásala lavicové spoločenské teórie, ktoré z jednej strany znepokojovali, ale z druhej strany vzrušovali jej žiačky. Parksová chválila komunistickú Októbrovú revolúciu v Rusku: porovnávala ju s Francúzskou revolúciou, ktorá podľa jej mienky mala veľký, oslobodzujúci vplyv na európsku kultúru. Učiteľka prinášala na hodiny knihy o komunizme a ochotne ich požičiavala. So študentkami sa veľa rozprávala. Niektoré pozývala aj ku sebe domov. Vysmievala sa „spráchnivelosti“ súčasnej spoločnosti a presvedčala žiačky, aby akceptovali marxistickú filozófiu. Parksová spochybňovala kresťanský systém hodnôt i pravidlá morálneho správania. Niektoré študentky takto nasmerovala na cestu demoralizácie.

Bella pociťovala, že sa Sarah Parksová násilne a emocionálne angažuje vo všetkom, čo robí, nakoľko pociťuje duchovnú prázdnotu vo svojom živote. Nakoniec učiteľka spáchala samovraždu... Jej žiačky nechápali, že život slečny Parksovej sa pre ňu stal neznesiteľným kvôli chaosu, ktorý vládol v jej spôsobe myslenia. Absencia zmyslu života a nehynej nádeje, ktorých zdrojom a garantom pre veriacich ľudí je Boh, ju dovedla k beznádeji. Bella Doddová k tomuto poznaniu dospela až o mnoho rokov neskôr. Žiaľ, Sarah Parksová zasiala v mysli mnohých mladých idey, ktoré ju samotnú priviedli do záhuby.

Zvedená v mladosti

Bella sa na internáte dostala do prostredia študentov, ktorých vierou bol agnosticizmus a filozófiou pragmatizmus. Boli to mladí ľudia vnímajúci nespravodlivosť v spoločnosti, ľudia roz-

hodne túžiaci budovať lepšiu budúcnosť. „Ale,“ – ako vysvetľovala Doddová – „nemali sme žiadne základy jasného zmysľania ani skutočnej činnosti. Nemali sme žiadne naozajstné ciele, pretože sme nemali žiadny rozumný pohľad na prírodu a životné poslanie človeka.“ Tí mladí ľudia sa dali zväbiť pseudohodnotami socializmu. Tie zdanlivo vyzerali ako šlachetné a dobré, ale v skutočnosti to boli deformácie kresťanských hodnôt. Prijatie komunistickej ideológie mladými z kresťanských rodín, ako bola aj Doddová, bolo teda výrazom pýchy, vedúcim k presvedčeniu, že si človek z práv, zjavených Bohom, môže vyberať to, čo sa mu hodí a zároveň odmietať zvyšok Božej náuky alebo i samotnú autoritu Stvoriteľa. Dôsledkom bolo, že si Bella stvorila svoje nové krédo: vieru v bratstvo. „»Milovať bližneho« – to je nádherné vyjadrenie, ktoré zachovalo niečo z významu kríža, kým zároveň popierať božstvo Ukrižovaného. Bola to viera, ktorá ochotne prijímala bolesť alebo sebaoposvätenie, ale súčasne sa skepticky pozerala na slúbené vykúpenie. Stále som uistovala seba samú, že už nepotrebujem starosvetké Credo – bola som predsa moderná, uverila som vo vedu a chcela som život prežiť v službe druhým.“ Takto sa mladá žena uzavrela do ilúzie šlachetného života, ktorý má vyšší cieľ.

Vlastne takí ľudia – mladí, ambiciózní a nezávislí – sa podriadili nenápadnému usmerňovaniu. Bella to zažila v skupine študentov, prichádzajúcich do Medzinárodného domu: „Stretli sme sa v atmosfére rovnosti a tolerance, s nádejou, že mladí muži a ženy všetkých národností dokážu stvoriť svet, v ktorom všetci ľudia budú žiť a pracovať vo voľnosti a rovnosti. Neboli sme si vedomí tesnej pavúčej sily, ktorá už rozostavovala scénu pre formovanie našich názorov.“ Neskôr sa to isté odohrávalo v Americkom združení učiteľov, medzi ktorého funkcionármi sa ocitla i Doddová. Pôsobili v ňom medzinárodní agenti svetového komunistického hnutia, ktorí verbovali ľudí do boja proti fašizmu. Takou agentkou bola o.i. Herriet Silvermanová. Keď sa táto žena Belle priznala, že je komunistka (v USA bol vtedy komunizmus ilegálny), tá ju v odpovedi uistila: „Nálepky sa ja nebojím. Pripoji-

la by som sa k samotnému diablu, aby som mohla bojovať proti fašizmu.“ Bella uverila, že len komunisti pracujú pre lepší svet a že len im záleží na zlikvidovaní spoločných problémov. Týmto spôsobom bola ona, ako veľa mladých ľudí z rôznych prostredí, lesťou zatahnutá do komunistickej revolúcie. Jej cieľom, pod rúškom boja za práva a lepší život rôznych spoločenských skupín, bola dezorganizácia krajiny, vyvolanie celosvetovej revolúcie a prevzatie vlády. Taká manipulácia sa deje aj v našich časoch, ako uvažuje pápež František v adhortácii *Christus vivit*: „Mnohí mladí ľudia sú indoktrinovaní, využívajú na ciele iných a sú nasadzovaní ako potrava pre delá alebo úderné oddiely, aby ničili, zastrášovali alebo zosmiešňovali iných. Najhoršie však je, že z mnohých sa stávajú individualisti, ktorí sa ku všetkému stavajú nepriateľsky a nedôverčivo a tak sa stávajú ľahkou korisťou dehumanizujúcich zámerov a ničivých plánov, vypracovaných politickými skupinami alebo ekonomickými mocnosťami.“ (ChV 73). V tejto súvislosti treba uviesť slová, ktoré Bella počula od bohatého človeka, patriaceho do tajnej skupiny, riadiacej komunistickú stranu v Spojených štátoch. Ten tvrdil, že komunizmus prejde pod názov „pokrokovej demokracie“, alebo pod niektorý iný názov, ktorý by bol pre ľudí priateľnejší. Takže dnes je počut rôzne heslá o nutnosti pokroku, odmietnutí tradície v mene dneška, oslobodenie sa od Cirkvi, náboženstva i kultúry. Bella, ktorá sa sama dala zväbiť komunistickými sľubmi, objasnila: „Komunistickí vodcovia dosahujú vrchol svojej moci a konštruujú svoje najmazanejšie pasce, keď využívajú dobrú vôľu členov strany. Vzbudzujú emócie pomocou frázy, ktoré sú len rozmazaným odrazom odvekých právd. Odmietla som múdrosť a pravdu, ktoré Cirkev uchováva a ktoré používa pri budovaní harmónie a poriadku, prikázaného Kristom, dala som sa uniesť prúdom na neznáme more bez kompasu. Ja a ďalší mne podobní sme sa chytali falošnej istoty, akú ponúkajú materialisti a akceptovali sme ich program tým ľahšie, že bol obohatený o výzvu obetovať sa pre bratov. Naučila som sa ale, že také frázy ako bratstvo ľudí sú prázdne a bez významu, ak sa neopierajú o solídnu

vieru v otcovstvo Boha.“ Sľuby vytvoriť raj v odtrhnutí sa od Boha a jeho prikázaní sú vždy klamnú. Svätý Ján Pavol II. priamo napísal, že: *demokracia bez hodnôt sa ľahko mení na otvorenú alebo skrytú totalitu.*“ (Centesimus annus, 46).

Správna cesta

Bella Doddová nakoniec pochopila, že komunisti nechcú zmeniť svet, ale že usilujú len o revolúciu. Nemajú žiadne dobré riešenia ani vlastné ciele. Vedú spoločnosť k zničeniu a k chaosu a ľudí k duchovnej prázdnote. Poznala to veľmi zreteľne po svojom obrátení, keď sa stretla s prostredím veriacich ľudí. Až vtedy Bella zažila skutočné bratstvo a našla nádej na obnovu sveta. Zvlášť sa jej dotklo stretnutie s mladými vo *Friendship House* (Domu priateľstva) katolíckeho medzirasového apoštolátu v New Yorku: „Zdanlivo sa títo mladí ľudia nelíšili nijako výrazne od tých, ktorých som stretla v komunistickom hnutí. Ale významná odlišnosť spočívala v tom, že tí ľudia sa zsvätili viere v Božiu spravodlivosť a preto nemohli byť využívaní ako bábky skrze sily vládnutia. Rozdiel bol aj v ich vzťahu k blížnym – ku tým, ktorým chceli pomáhať. V komunistickom hnutí som si bola vedomá, že sme sľubovali dobu pokoja a materiálneho šťastia všetkým, ktorí sa pripájali k našej veci. Vo *Friendship House* uznávali predovšetkým hladisko duchovné a preto sa dôslednejšie pomáhali všetkým, ktorí sem prichádzali.“

Bella premárnila mnohé roky tým, že sa hnala za preludom materialistického raja. Nakoniec však odhalila, že skutočnú nádej na budúcnosť dáva viera v Boha, služba druhému človeku, podpora činnosti modlitbou a zotrúvanie na hodnotách. Jej poslanie je jednoznačné: „Filozofie a hnutia, ktoré sa venujú zlepšovaniu životných podmienok nás v našom industriálnom spoločenstve, sa nemôžu dočkať úspechu, ak skúšajú vtlačiť človeka do tesnej matrice materializmu a zbaviť ho spirituálnosti uspokojovaním len jeho prirodzených potrieb. Totiž bez ohľadu na to, ako často človek vzdoruje duchu, tak sa nevysvetliteľným spôsobom obráti k Večnému. Túžba po Bohu je rovnako prirodzená pre ľudskú dušu, ako tlkot srdca pre telo.“

Reflexie:

1/ Aj tu vidíme, že prvá generácia komunistov bola nastavená ešte na kresťanstvo, z ktorého vyšla a potrebovala ideály veľmi podobné ideálom kresťanstva. Vytvárať nový svet, slúžiť nejakému dobru, pomáhať iným, byť obetaví, smerovať k šťastnej budúcnosti. V južnej Amerike vznikla dokonca tzv. „teológia oslobodenia“, ktorá bola prezývaná „marxizmus v sutane“. Aj u nás bolo vtedy dosť často počut názor, že vlastne Kristus bol prvý komunist. A tomu tí ľudia verili napriek tomu, že hnacou silou boli zásady celkom opačné: triedny boj, triedna nenávisť, diktatúra proletariátu – boj, nenávisť, diktatúra. Aj v tom sa osvedčilo, čo sa zvykne hovoriť, že diabol je Božia opica, že sám nič nemá, len napodobňuje to Božie. „Budete ako Boh!“ – ved to je vlastne to, čo ľuďom pripravil a sľúbil Boh, a diabol si to prisvojil, len k tomu ukazuje inú cestu. A tomu zobpovedá aj, že privedie do iného cieľa.

Pre prvú generáciu komunistov bolo charakteristické aj to, že rad za radom, ako sa blížili k smrti, navracali sa k viere, k Bohu, k sviatostiam. Tak odišiel do večnosti dokonca aj taký Gustáv Husák – zmierený s Bohom po prijatí sviatostí, Dominik Tatarka a mnohí známi aj menej známi. Na Záhorí bol žijúcou legendou zakladajúci člen strany Čulen. Keď zomrel, jeho pohreb mal byť veľkou manifestáciou ateizmu a komunizmu. Lenže on sa tiež vrátil k viere, vrátil sa do Cirkvi, prijal sviatosti, ale verejne sa to nevedelo. Až na tom slávnom pohrebe vystúpil s príhovorom jeho blízky súdruh, ktorý splnil poslednú vôľu nebohého a povedal, o čo ho požiadal: Že súdruh Čulen sa vrátil k Bohu aj do Cirkvi, vyspovedal sa a prijal sviatosti a tak zmierený s Bohom odišiel do večnosti a žela si, aby sa to jeho súdruhovia dozvedeli.

Lenže táto prvá generácia ešte poznala náuku viery, oni ešte vedeli, kam a ako sa vrátiť. Ale čo dnešná generácia ich nasledovníkov! Tí už, keď stoja nad priepasťou smrti, sa nemajú čoho chytiť, v čom by sa zachránili. Už nepoznajú Božiu ponuku, ktorú z jeho milosrdenstva aj v poslednej chvíli by mohli prijať.

Mnohí hovoria, že za komunizmom nebolo toľko zla v ľuďoch, ako teraz, a je to pravda. Duchovné nastavenie

má určitú zotrvačnosť. V rokoch komunizmu boli ľudia ešte ovplyvnení kresťanstvom. Kým až teraz sa prejavuje ovplyvnenie komunistickým ateizmom.

Komunizmus padol, ale verejnoprávne médiá ostali tak nastavené, akoby Boha nebolo a na všetko sa pozerá iba z toho zorného uhla. Pre náboženský svetónázor sú len vyhradené „getá“ v reláciách, ktoré nie sú pre všetkých, len pre veriacich. Ale ateisticky zamerané informácie, teda také, ktoré s Bohom a jeho existenciou nerátajú, hovoria a pozerajú na veci tak, ako by Boh a večnosť neexistovali, tie sú pre všetkých. Pritom konkrétne u nás na Slovensku sa vyše polovica občanov hlási k náboženskému svetónázoru. Je však pravda, že sú v ňom doslova podvýživní – a nie div, keď celá kultúra a informovanosť je zameraná ateisticky.

Ani si nevieme predstaviť, že by to mohlo byť naopak, že by všetko v sprá-

vach a vo všetkých programoch rátało s existenciou Boha a jeho zákona, len tu-tam by sa vyskytla vyhradená relácia ateisticky ladená. „Drak odovzdal svoju moc šelme“, ako to čítame v Apokalypse.

2/ Ale ešte si všimnime, čomu sa taká Doddová dvadsať rokov venovala v službách komunistickej strany: Programu „Nastavená ruka“. Bol to program zameraný na to, aby sa do seminárov infiltrovali nevhodní adepti kňazstva a tak ničili Cirkev zvnútra. Bol to organizovaný program, pomenovaný, konkrétne a celosvetovo uskutočňovaný. Všade sa našli ľudia typu učiteľky Sarah Parksovej, ktorí lovili medzi mladými ľuďmi vhodné objekty, usmerňovali ich tým smerom, ako to potreboval ich program. A boli aj ľudia nimi vychovaní, ako Bella Doddová, čo desaťročia slúžili takýmto zákerným programom v domnení, že budujú lepší svet. Zaiste vedeli, ako na to. Vytipovali

si chlapcov psychicky labilnejších, najľahšie takých, ktorí v tom veku objavili svoju inakosť v sexuálnej orientácii, s čím sa museli vysporadúvať a čo ich zaiste poznačilo, že títo „lovci“ adeptov to rozpoznali, podchytili ich, poskytli im oporu a nasmerovali ich ku kňazstvu do seminárov. A nebolo to len v socialistickom tábore, ale aj v takých Spojených štátoch amerických, kde sa v tom programe angažovala aj taká Doddová, a kde komunizmus bol nelegálny a teda oficiálne neexistoval, a predsa aj tam takto usilovne fungoval. Bolo to na celom svete. Potom sa čudujme, že po istom čase vybuchovali na rôznych miestach sveta kauzy zneužívania mladistvých kňazmi. A mohli sme si všimnúť, že keď sa hovorí o zneužívaní mladistvých v Cirkvi, v zásade sa hovorí o zneužívaní chlapcov. Teda išlo o homosexuálnych kňazov. Všetko nebola náhoda, to bol uskutočňovaný program. -AV-

P. Francois Zannini:

Prečo sa deje zmierenie s Bohom skrze spoveď a kňaza?

Mnohí kresťania povedia: „Ja sa spovedám priamo Bohu, nepotrebujem k tomu kňaza, aby som sa spovedal.“ Iní povedia: „Kňaz je len človek a nemusí poznať moje hriechy.“ Zaiste, mnoho mužov a žien si netrúfa ísť na spoveď, pretože sa hanbia vyznať svoje previnenia človekovi, lebo si myslia, že ten človek ich odsúdi bude o nich zle zmyšľať.

Svätý Makarius uvidel raz pri spovednici diabla. „Čo tu robíš?“ – pýtal sa ho svätec. Diabol mu odpovedal: „Odobral som stud zo srdca ľudí, aby sa ľahšie dopúšťali hriechov, ale teraz, keď chcú svoje hriechy vyznať, im vraciam stud naspäť, aby sa neodvažovali svoje hriechy vyznať a tým zostali bez Božieho odpustenia.“

Tak sa to často deje v dušiach mnohých kresťanov, ktorí svoje hriechy úprimne ľutujú, ale neodvážia sa ísť na spoveď, aby dostali od kňaza Božie odpustenie. Preto povedal Ježiš v evanjéliu svojim apoštolom:

„Prijmite Ducha Svätého. Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú mu zadržané.“

Tri kroky sviatosti zmierenia.

Sviatosť zmierenia žiada od ľudských srdiec tri kroky: **Lútosť** je úprimný smútok nad svojimi hriechmi. **Vyznanie** je úprimné vyjadrenie svojich hriechov. **Predsavzatie** je požiadavka sa ich znovu nedopúšťať, spojená s vôľou hriechy zmieriť tým, že vykonám pokánie a v budúcnosti budem chcieť konať len Božiu vôľu.

Pre mnohých je lútosť pomerne ľahkým krokom. Keď má hriešnik aspoň trochu poctivosti a pokory, aby svoje pochybenia uznal, je schopný ich oplakávať a vyprosiť si Božie odpustenie.

Druhý krok je už ale oveľa ťažší. Ísť ku kňazovi, ktorý je tiež človekom a jemu všetko to zlo vyrozprávať, čoho sme sa dopustili proti Bohu, proti sebe samému a proti iným, to nie je spontánny čin, ale vyjadruje pokoru a skutočnú lásku k Bohu, ako aj úprimnú vôľu po zmierení s Ním v dôvere, že sme v jeho nekonečnom zľutovaní sa nad nami.

Tretí krok spočíva v požiadavke znovu nehréšiť a v rozhodnutí uviesť do poriadku to zlo, ktoré sme spôsobili. To nie je pre mnohých kresťanov jed-

noduché. Príjmu síce pokánie, ktoré im kňaz uložil, ale ho neuskutočnia alebo sa správajú tak, že netúžia po skutočnej zmene svojho života.

Ďalší krok má tiež rozhodujúci význam, keď sa u nejakého kňaza spovedáme a žiadame milosť odpustenia: Modlitba. Keď bol Ananiáš vyzvaný, aby položil ruky na Pavla, aby mu zase navrátil zrak, mal strach o seba samého, pretože vedel, že Šavol bol prenasledovateľom kresťanov. Ale Ježiš povedal Ananiášovi: „Vstaň a bež. . . on sa práve modlí. . .“ (Sk 9,11), to znamená, že Pavol sa pripravoval modlitbou na prijatie krstu a ľutoval to všetko, čoho sa dopustil proti Bohu a proti blížnemu.

Čo môže spôsobiť modlitba v srdci, ktoré má strach vyznať svoje pochybenia pred kňazom, ktorý zastupuje Boha? Modlitba spôsobuje zázrak lásky. Daruje nám nahliadnutie, osvietenie, aby sme svoje hriechy a svoju zlobu lepšie poznali. Daruje nám pevný úmysel, aby sme v budúcnosti už nehréšili. Daruje nám úprimnosť, aby sme sa priznali a napokon nám dá ducha pokáania, aby sme sa zmierili a zase sa vrátili k milosti ako Zachej, ako ten hriešnik v evanjéliu, ako Mária Magdaléna alebo kajúci Iotor na kríži, pretože tí všetci prijali milosť a stali sa svätými, ako to od nich Boh očakával. (Z Maria heute)

Arcibisup M. Aupetit:

Pandémia si žiada ohľaduplnosť, nie teror

Kazdý deň sme zasypávaní číslami o počtoch nakazených a úmrtí, spôsobených koronavírusom, ktoré rozsievajú v spoločnosti strach. My ale nepotrebujeme strach, ale obyčajnú opatrnosť a zdravý rozum, aby sme sa naozaj vyrovnali s problémom – varuje parížsky arcibiskup Michel Aupetit.

Nie je to prvý raz, čo arcibiskup hlavného francúzskeho mesta apeluje v súvislosti s pandemiou na zdravý rozum. Sám má za sebou dve desaťročia lekárskej praxe a vo chvíli, keď bol nový koronavírus a jeho liečba ešte veľkou neznámou, hlásil sa ako dobrovoľník do nemocnice, keby bola núdza o lekárov. K uskutočneniu tejto služby nedošlo. Teraz v rozhovore pre Vatikánsky rozhlas volá po návrate k realite a zachovaní triezveho pohľadu na proporce choroby Covid-19. Pripomína, že ďaleko viac ľudí umiera na infarkt alebo nádory. Keby nás každý deň v médiách informovali, koľko ľudí zomrelo na rakovinu, boli by sme vystrašení oveľa viac – konštatuje arcibiskup Aupetit:

„Záleží nám na spoločnom dobre a mali by sme teda byť vzájomne ohľaduplní. Opatrnosť však neznamená teror alebo atmosféru násilia. Vidím, že tí, čo dokonale nespíňajú

dodržiavanie stále sa meniacich zásad, sú vystavení agresii, dokonca i fyzickej, zaobchádza sa s nimi takmer ako s vrahmi. Je zjavné, že toto je prehnaný prístup k opatrnosti. Tá je samozrejme potrebná, je to naša povinnosť, už ako kresťanov. Najviac zo všetkého nám v tom ale chýba zdravý rozum.“

Pandémia znova pripomína dnešnému človekovi jeho smrteľnosť. Avšak strach zo smrti nás nesmie paralyzovať, dodáva Aupetit. Vedomie smrteľnosti má pomáhať k doceneniu každej konkrétnej chvíle a otvárať nás perspektíve života po smrti. Hovorí:

„Keď som bol lekárom, stávalo sa, že som niekomu zachránil život – ako sa to hovorovo vraví. V skutočnosti som ale život nezachránil, len som pomohol, aby pacient mohol ešte niekoľko ďalších rokov žiť. A mal som z toho radosť, bola to moja profesia. Ako lekár som však nemohol život zachrániť, pretože na konci sa aj tak objaví smrť. Príde v každom prípade, skôr či neskôr. Teraz mi ako kresťanovi a kňazovi nejde o to, aby som niekomu zachraňoval život, ale aby som človekovi pomáhal vojsť do života – do života v hojnosti. Napomáham život, ktorý je silnejší a väčší, než ohraňčený telesný život, v ktorom sa dnes nachádzame, ale ktorý nemá posledné slovo,“ povedal pre Vatikánsky rozhlas parížsky arcibiskup Michel Aupetit. (vaticannews)

Záchrana Lisabonu od moru

V roku 1432 vypukol v Lisabone, hlavnom meste Portugalska, mor. Všetci obyvatelia, ktorí mohli, utekali z mesta na vidiek a tak sa nákaza rozšírila po celej krajine. Tisíce mužov, žien a detí zo všetkých sociálnych vrstiev podľahli morovej nákaze. Táto morová nákaza bola tak agresívna, že ten, kto sa nakazil, zomrel takmer ihneď pri stole, na ulici, v obchode, na trhu alebo v kostole. Mor sa rýchlo prenášal z jednej obete na druhú i cez kabát, klobúk či iné oblečenie, ktoré obeť nosila.

Vo veľkom počte umierali i kňazi, lekári a zdravotné sestry. Pre nedostatok pomocného personálu ležalo na uliciach veľké množstvo mŕtvych nepochovaných tiel.

Akoby táto hrôza ešte nestačila, túlaví psi lízali krv mŕtvych a hrýzli do ich tiel a tým prispievali ešte k rýchlejšiemu šíreniu nákazy medzi nešťastným obyvateľstvom.

K hrdinským dušiam, ktoré sa neúnavne starali o morom nakazených ľudí, patrili i ctihodný biskup Mons. Andrés Diaz de Escobar (1366-1448), ktorý žil v dominikámskom kláštore.

Zoči-vlči tejto obrovskej ničivej nákaze, ktorá sa zo dňa na deň stupňovala a bez nádeje na akúkoľvek ľudskú pomoc, začal tento sväto žijúci dominikán vyzývať nešťastných obyvateľov Lisabonu, aby vyzývali najsvätejšie meno Ježiš. Biskupa Andrésa Diaza bolo vidieť všade tam, kde táto nákaza zúrila najviac, ako povzbudzuje a vyzýva chorých a umierajúcich, aby neustále a vždy znova volali: „Ježiš, Ježiš, Ježiš!“

Všade apeloval na ľudí: „Napíšte Ježišovo meno na kus papiera a noste ho ustavične pri sebe! Vložte si ho večer pod podušku a pripevnite ho nad vaše vstupné brány a na všetky dvere. Meno Ježiš musí byť umiestnené všade. Ale predovšetkým svojimi perami a vo svojom srdci neprestaňte vyzývať toto najmocnejšie zo všetkých mien!“

Biskup Andrés ako anjel pokoja neustále vyhľadával chorých a umierajúcich, aby ich povzbudzoval a dodával im odvahu. A tak chorí, posilnení v dôvere, začali neochvejne vyzývať Ježišovo meno a papieriky s jeho menom si pripievňovali na hrud', vkladali do vrecák a tašiek a všade ich nosili so sebou.

Okrem toho zvolal biskup Andrés

všetkých ľudí k veľkému stolu svätého Dominika, kde rozprával o moci mena Ježiš. Na záver v mene Ježiša požehnal vodu a vyzval všetkých prítomných, aby sa ňou požehnali a pokropili i tváre chorých a umierajúcich. Pri tomto akte sa stalo mnoho zázrakov: chorí sa uzdravili a umierajúci, ktorí už boli v agónii, sa vrátili k novému životu. Nákaza ustúpila a za niekoľko dní bol Lisabon oslobodený od najdesivejšej hrôzy, ktorá ho kedy postihla.

Táto dobrá správa sa rozniesla po celej krajine a všade jednohlasne vyzývali meno Ježiš. V neuveriteľne krátkom čase bolo od moru oslobodené celé Portugalsko. Vďačný ľud si pri spomienke na prežitú zázraku a uzdravenia zachoval lásku a dôveru k Ježišovmu menu. Všetci od tej doby vyzývali Ježišovo presväté meno, meno svojho Záchrancu, svojho Spasiteľa pri všetkých strastiach, hrozbách a pri každom hroziacom nebezpečenstve.

Z vďačnosti vznikali všade bratstvá a oltáre ku cti mena Ježiš a každý mesiac sa konala procesia k úcte Ježišovho mena. Portugalci si zachovali po stáročia svoju živú dôveru v moc mena Ježiš. (podľa Víťazstva Srdca)

Tlačová správa k 25. aprílu 2022
k občianskej iniciatíve veriacich Slovenska
z 25. marca 2022.

**Výzva dedičov Sviečkovej manifestácie
– Bratislavského veľkého piatku
do vlastných radov veriacich,
ale i ku všetkým ľuďom dobrej vôle
na Slovensku:**

– V TOMTO ROKU do budúceho výročia nastúpiť na cestu hľadania a vyprosovania si Božieho daru divotvornej viery.

Aby tak, ako sme sa postavili proti komunizmu a videli sme jeho zázračný pád, sme sa vedeli postaviť aj proti pandémie, ale potom aj proti vojne a každému zlu tejto doby.

Nebolo by to niečo, čo sa ešte nestalo. Naopak, je množstvo zdokumentovaných zázračných ukončení morových epidémií.

Medzi pamiatkami Ríma je neďaleko chrámu Svätého Petra majestátna pevnosť „Anjelský hrad“. Mnohí ho poznajú, no menej sa už vie to, že aj on je svedkom takej záchrany.

Okolo roku 580 trpel Rím hroznou epidémiou moru. Pápež, sv. Gregor Veľký, neúnavne kráča v modlitebnej procesii cez celý Rím a nariaduje v modlitbách pokračovať. Účastníci nesú obraz Panny Márie. A zrazu sa pred tým obrazom jedovatá nečistota vo vzduchu viditeľne víri a krúti a uniká pred ním. Kadiaľ obraz prejde, zápach mizne a zanecháva úžasný pokoj a čistý vzduch. Pápež zodvihne zrak a na vrchole pevnosti nad riekou Tiber vidí Pánovho Archanjela, ako si utiera zakrvavený meč a odkladá ho do púzdra. Pochopil, že je po boji, mor skončil. A tak sa aj stalo. Pevnosť potom pomenovali „Anjelským hradom“ a na pamiatku tejto udalosti dal pápež sv. Gregor Veľký postaviť na najvyššom vrchole hradu sochu sv. Michala Archanjela na znak ochrany Ríma a celej Cirkvi.

Nič na svete sa nedeje náhodne, nič bez vedomia Pána a Stvoriteľa všetkého viditeľného i neviditeľného. Ak dopustí, aby jeho protivník, pôvodca všetkého zla, uplatnil svoju moc nad ľudstvom, ktorej sa samo ľudstvo vydalo svojou hriechnosťou, odvrátením sa od Boha, to len preto, aby sa spamätalo, vrátilo sa späť a nepripravilo sa o krásny cieľ, pre ktorý ho stvoril. Boh zlo nerobí, len ho dopustí, aby sme videli, do čích rúk sme sa vydali. Tak je to aj dnes, táto pandémia a iné zlo nie je nič mimo toho diania medzi Bohom a jeho protivníkom, medzi dobrom a zlom. Je to zrejme ten „milosrdný trest“, ktorý nám bol pre túto dobu prorocky predpovedaný. A neskončí či v tejto či v inej forme, kým sa nespamätáme.

Dieťa stratené v dave – poznáme tie vydesené oči, pusa skrivená do plaču, bezradnosť, pritom otec či mama nemusí byť ani ďaleko, ale v panike ho nezbadá, kým ho sám neosloví: „Však tu som!“ To je obraz ľudstva bez Boha: hodené

medzi živly sveta pozná a rozumie len potiaľ, pokiaľ mu to dovolí poznať jeho detská schopnosť – ľudská veda... Ale poznáme aj dieťa trucujuce, ktoré sa vytrhne mame z ruky, učupí sa a vzdoruje, no keď mama ide ďalej, predsa len vie, kde je istota, pobehne a chyť sa ruky, aj keď sa ešte dudá, ale vie, kam patrí. Boh stvoril otcovstvo a materstvo, aby sme vedeli poznať, ako on, náš Stvoriteľ chce byť a aj je naším milujúcim Otcom... Však napokon poznáme aj výjav, keď dieťa pokojne kráča ruka v ruke s oteckom, šteboce mu a on mu vysvetľuje primerane jeho úrovni, čo ono samé nie je schopné poznať.

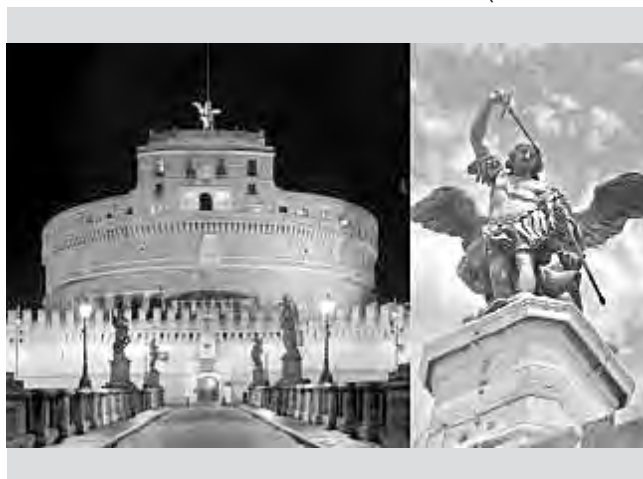
Takto spokojne by mohlo ľudstvo kráčať, vedené rukou milujúceho Otca a počúvať, čo mu hovorí, čo tu bolo dávno pred nami, kam teraz ideme, na čo si musíme dať pozor, i čo sa práve teraz deje...

Máme tu na zemi Božie slovo – nebeský Otec nám tu dal jednu knihu, z ktorej nám hovorí – Bibliu. Len on mohol uchrániť, že tu počas tisícročí je jedna Biblia, že sme pri našej nesvornosti nestihli vytvoriť nie desať, nie sto alebo tisíce verzií. Písali ju počas stáročí ba tisícročí ľudia mnohých generácií a že sa nerozvetvila, to je zázrak. To len sám Boh mohol uchrániť svoje Slovo nám dané. Ved' tí, čo písali na začiatku, nemohli tušiť, čo bude a predsa je to jedna idea, všetko predpovedané sa spĺňa, aj túto našu dobu tam nájdeme. Je to „dvojzložkové“, napísané slovo, mŕtva litera a k tomu živé svetlo, prichádzajúce v tejto chvíli. Nebeský Otec je v svojom Slove s nami prítomný. Očami viery ho vidíme. Božie slovo v Biblii totiž pôsobí ako materinská reč, ktorú dieťa, čo žiadnu inú reč nepoznalo, len počúva a naučí sa jej rozumieť.

Vo všeobecnosti platí, keď vieme o čo ide, vieme to aj riešiť. A my idúc ruka v ruke s naším Stvoriteľom, nebeským Otcom vieme, o čo aj teraz ide...

Tento rok sa zvlášť vytrvalo modlíme vo večeradle s Ježišovou Matkou Máriou, aj každou inou modlitbou, svojimi slovami alebo len myšlienkou či zotrúvaním v tom úmysle – prosíme svätého, mocného a milosrdného Boha, nášho nebeského Otca o dar divotvornej viery, akú Ježiš prisľúbil tým, čo o ňu prosia.

(www.mkh.sk)

Tlačová správa k 25. máju 2022
k občianskej iniciatíve veriacich Slovenska
z 25. marca 2022.

**Výzva dedičov Sviečkovej manifestácie
– Bratislavského veľkého piatku
do vlastných radov veriacich,
ale i ku všetkým ľuďom dobrej vôle
na Slovensku:**

– V TOMTO ROKU do budúceho výročia nastúpiť na cestu hľadania a vyprosovania si Božieho daru divotvornej viery.

Aby tak, ako sme sa postavili proti komunizmu a videli sme jeho zázračný pád, sme sa vedeli postaviť aj najprv proti pandémie, ale potom aj proti vojne a každému zlu tejto doby.

Komunizmus, to nebola svetská záležitosť. Tesne pred jeho vypuknutím svet zažil v roku 1917 nebeské zjavenia vo Fatime, kde Matka Božia predpovedala veľkú skúšku a krízu viery. Ako vrchol ľadovca tohto diabolského útoku konkrétne spomenula „rozšírenie bludov z Ruska“, teda komunizmus. Nik vtedy neočakával zo zaostalého Ruska mužikov a zemliakov nejaké nebezpečie pre svet. Ale hneď nato, ani mesiac po skončení týchto zjavení, vypukla v Rusku „Veľká októbrová socialistická revolúcia.“

Matka Božia, Mária, žiadala vo Fatime pápeža, aby zasvätil Rusko jej Nepoškvrnenému Srdcu. Ak sa tak nestane, Rusko rozšíri svoje bludy do sveta. Nestalo sa a komunizmus sa rozšíril. Proti už rozšírenému komunizmu do sveta žiadalo nebo cez vizionárku Luciu z Fatimy zasvätenie celého sveta pápežom spolu s biskupmi sveta Nepoškvrnenému Srdcu Márie. Všetci pápeži, ako po sebe nasledovali, toto zasvätenie vykonali, no sestra Lucia vždy povedala, že bez biskupov sveta nebolo tak, ako malo byť. Až pápež Ján Pavol II. písomne vyzval všetkých biskupov sveta a spolu s nimi ho vykonal **25. marca 1984**. Desaťročia dotedy sa nedalo s komunizmom pohnúť. Ale odvtedy začal slabnúť: u nás hneď pamätný Velehrad 85. Bol vyhlásený Mimoriadny Mariánsky rok 1987-88, počas neho 25. marca 1988 „Bratislavský veľký piatok“ a zakrátko mocný komunizmus sa rozplynul ako Božím dychom. Bola to ozbrojená svetová veľmoc, ovládala šestinú sveta, mala vojenský pakt, jeho tanky zažilo v roku 1956 Maďarsko, v roku 1968 Československo, aj v Poľsku húževnatú „Solidaritu“ zdolali. A po tomto zasvätení sa táto ozbrojená ateistická veľmoc vzdala štrnganiu kľúčami.

Teda zasvätenie sveta Nepoškvrnenému Srdcu Márie bolo tou silou, ktorú nebo určilo proti diabolskému útoku komunizmu a ukázalo sa, že to aj naozaj účinkovalo.

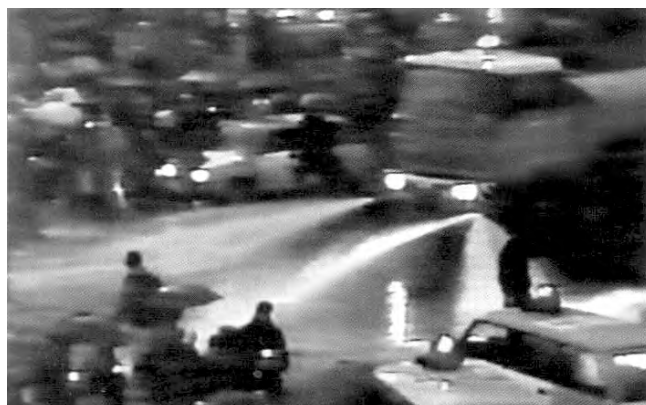
Všetky Božie boje na tejto zemi sa však odohrávajú tak, že nie Boh sám bojuje, ale svojim verným v menšine dá silu proti presile. Tak aj proti obrov Goliášovi si povolal chlapca Dávida, ktorý ozbrojeného vojvodu premohol prakom. Pre víťazstvo kresťanov pri Lepante proti obrovskej presile, tiahnucej zničiť kresťanstvo Európy, potreboval tú hrstku

kresťanských lodí, ktoré proti nej vyplávali na obranu kresťanstva. Aj na víťazstvo nad komunizmom okrem zasvätenia potreboval aj tú hrstku veriacich, aby sa postavili proti presile na obranu Cirkvi a viery, najmä za menovanie biskupov a náboženskú slobodu. Takto bol porazený komunizmus: hrstkou veriacich v sile zasvätenia Nepoškvrnenému Srdcu Márie. Lepšie to ani zobrazené nemohlo byť, veď Bratislavský veľký piatok sa udial 25. marca, na výročný deň zasvätenia sveta Nepoškvrnenému Srdcu Márie pápežom spolu s biskupmi sveta, ako to nebo požadovalo.

Preto čakáme aj teraz na 25. marca, aby sme sa na výročie toho zasvätenia sveta v jeho sile, a tiež na výročie Bratislavského veľkého piatku skutkom viery postavili proti pandémie, ktorá nám bráni v náboženskom živote azda väčšmi, než samotný komunizmus, ale aj proti každému útoku zla tejto doby. A preto už 30 rokov sa na pamätnom mieste v tento pamätný deň stretáme na modlitbe večeradla s Matkou Božou Máriou, kde za znova zasväcujeme jej Nepoškvrnenému Srdcu, lebo toto je určené na zdolanie všetkého zla tejto doby tým konečným víťazstvom, ktoré nám bolo vo Fatime prisľúbené.

Tento rok sa zvlášť vytrvalo modlime vo večeradle s Ježišovou Matkou Máriou, aj každou inou modlitbou, svojimi slovami alebo len myšlienkou či zotrúvaním v tom úmysle – prosme svätého, mocného a milosrdného Boha, nášho nebeského Otca o dar divotvornej viery, akú Ježiš prisľúbil tým, čo o ňu prosia.

(www.mkh.sk)

Tlačová správa k 25. júnu 2022
k občianskej iniciatíve veriacich Slovenska
z 25. marca 2022.

**Výzva dedičov Sviečkovej manifestácie
– Bratislavského veľkého piatku
do vlastných radov veriacich,
ale i ku všetkým ľuďom dobrej vôle
na Slovensku:**

– V TOMTO ROKU do budúceho výročia nastúpiť na cestu hľadania a vyprosovania si Božieho daru divotvornej viery.

Aby tak, ako sme sa postavili proti komunizmu a videli sme jeho zázračný pád, sme sa vedeli postaviť aj najprv proti pandémie, ale potom aj proti vojne a každému zlu tejto doby.

Keď sa v minulosti vyskytli pohromy, ľudia si hneď uvedomili, že je to trest Boží. Dnes, v čase krízy viery, sa mení aj slovník. Stratil sa ten ústredný bod, od ktorého sa všetko odvíjalo a zrazu je zmätok v ľudských právach, v pojmoch slobody, spravodlivosti aj pravdy. A trest je tiež pojmom, ktorý je narušený tak, že dokonca „výchovná po zadku“ je sporná, hoci psychológia vie, že psychika dieťaťa potrebuje „oslobodenie“ od viny primeraným trestom, ináč zostáva problém preň nevyriešený a škodlivý.

Boží trest je niečím podobným – je niečím zachraňujúcim. Je upozornením, volá k spamätaniu sa. Boh však zlo nikdy nekoná, len dopustí, ak to má slúžiť dobru. Keď sa vzdalujeme od Boha, dávame sa do moci jeho nepriateľa, diabla, pôvodcu všetkého zla. A ten sa domáha svojho práva nad tým, čo sa mu odovzdalo. Boží trest spočíva v tom, že mu Boh umožní, aby na nás uplatnil svoju moc, aby sme videli, do akej moci sme sa vydali a spamätali sa. Lebo keď sme sa vzdialili od Boha, sme ohrození, že minieme cieľ, pre ktorý sme stvorení.

Boh je stále Pánom situácie aj v takom prípade. On určuje, koľko svojmu protivníkovi dovolí. Dlh ľudstva vyrovnáva aj obetami svojich verných. Preto Matka Božia vo Fatime tak úpenlivo žiadala tri malé deti, ktorým sa zjavila, aby prinášali obety za obrátenie hriešnikov. Diabol by svoju moc najradšej využil na večné zatratenie ľudí. Boh však ho radšej pošle do niečoho časného, do živeľnej alebo inej pohromy – ako Ježiš poslal diabla z posadnutého človeka do stáda sviň a tie sa s rachotom zrútili z úbočia do mora. A tak poučil ľudí o skazonosnej sile toho neviditeľného zlého ducha.

Aj ľudstvo sa v tejto dobe všeobecne vzdaluje od Boha. A bolo to naozaj zvláštne, že tak zrazu prišla ako v jednom okamihu celosvetová pandémia. My zo skúseností dejín spásy vieme, že to nemohla byť náhoda. Vlastne prorocký duch pôsobil nie len dávno, ale aj teraz. A tak nám nebolo neznáme, že je nad nami veľmi blízko „milosrdný trest“. Naozaj, ako ináč by mohol vyzeráť trest nad celým svetom, ktorý sa zároveň dá nazvať milosrdným. Ale spamätali sme sa?...

Už prvá generácia kresťanov očakávala, že druhý príchod Krista nastane ešte za ich života. No apoštol Pavol ich poučča, že najprv musí prísť „veľký odpad“ od viery. A ešte pred ním sa musí hlásať evanjelium Ježiša Krista po celom svete. Oboje sa už splnilo, aj evanjelium má dosah všade, aj nastal „veľký odpad“ od viery. A že tento čas skúšky viery nastal, prišla Matka Božia oznámiť vo Fatime. Biblia tento čas nazýva „veľkým súžením“. A Ježiš o tomto čase povedal, že keď sa to začne diať, už to neprestane, kým sa nedosiahne Boží zámer – povedal, že ako keď prídu bolesti na rodičku už neprestanú, kým nepríde nový človek na svet. Sme teda v obraze, o čo tu ide, v akom čase žijeme. Azda nepôjdeme hlavou proti múru.

Egypt zažil „desať egyptských rán“, keď nechcel prepustiť Izraelitov z egyptského otroctva. Nemuselo ich byť až toľko, keby sa bol skôr spamätal. Musel byť až tak pritlačený, aby pochopil a Izraelitom dovolil odísť. Koľko rán si vyžiadame my, aby sme sa spamätali? Nemusia to byť len nové mutácie, následné zvrhnutie sa imunitného systému celej populácie alebo iné návaznosti, ďalších možností je ešte dosť, chceme sa ich dočkať? Neskončí to, kým sa nespamätáme. Jedno skončí a môže prísť ďalšie, Ježišove slová o bolestiach, ktoré nepominú kým nesplnia svoj účel, sú tu a sú isté. Darmo by sme pštosím spôsobom pchali hlavu do piesku. Darmo by sme chválili cisárovo nové šaty, keď vidíme, že kráľ je nahý. Keď my, veriaci, toto vidíme a vieme, veľmi by sme sa prevínili voči všetkým ostatným, keby sme im to zatajili, že by sme sa ostýchali alebo báli zo sebeckých dôvodov to povedať. Je to tak, stratili sme smer, ktorým išlo ľudstvo stáročia, tisícročia. Zamyslime sa, spamätajme sa...

Ale radujme sa, lebo to všetko len preto, že Boh má pre nás nádherný lásky plán. Aby sme nezblúdili z cesty...

Tento rok sa zvlášť vytrvalo modlime vo večeradle s Ježišovou Matkou Máriou, aj každou inou modlitbou, svojimi slovami alebo len myšlienkou či zotrúvaním v tom úmysle – prosme svätého, mocného a milosrdného Boha, nášho nebeského Otca o dar divotvornej viery, akú Ježiš prisľúbil tým, čo o ňu prosia.

(www.mkh.sk)

Tlačová správa k 25. júlu 2022
k občianskej iniciatíve veriacich Slovenska
z 25. marca 2022.

**Výzva dedičov Sviečkovej manifestácie
– Bratislavského veľkého piatku
do vlastných radov veriacich,
ale i ku všetkým ľuďom dobrej vôle
na Slovensku:**

– V TOMTO ROKU do budúceho výročia nastúpiť na cestu hľadania a vyprosovania si Božieho daru divotvornej viery.

Aby tak, ako sme sa postavili proti komunizmu a videli sme jeho zázračný pád, sme sa vedeli postaviť aj najprv proti pandémie, ale potom aj proti vojne a každému zlu tejto doby.

Prototypom Božích bojov na tejto zemi je boj Dávida s Goliášom. Mocný obor Goliáš, pozuby ozbrojený v čele vojska Filištíncov sa utáboril na hraniciach Izraela a denne vyzýval, kto ide s ním bojovať za Izraelitov. Kráľ Saul sa umáral v depresiách, keďže pre nevernosť stratil Božiu priazeň a nebolo nikoho, kto by sa na to odhodlal.

Tu si Dávid, mladý pastierik, uvedomil, že raz prišiel do domu jeho otca prorok Samuel a jeho odvolali od stáda, lebo prorok medzi jeho staršími bratmi nenašiel toho, ktorého mu Boh označil. A keď prišiel, práve jeho uprostred jeho bratov prorok pomazal za kráľa Izraela. Prorok odišiel a chlapec sa vrátil ku svojmu stádu. A tam si v tej situácii uvedomil, že on by to mal byť, kto sa postaví obrovi, keď je pomazaný za kráľa. Ale môže si trúfť? – A spomenul si, že raz lev a raz medveď napadol jeho stádo a on ich v mene Božom premochol. Pochopil tieto znamenia vo svojom živote a vykročil. Pri potoku si zodvihol 5 kameňov do praku a šiel v ústrety Goliášovi. Ten sa však smeje: „Či som ja pes, že ideš na mňa s palicou?!“ Ale Dávid mu odpovedá, že on ide v mene Božom. Roztočil svoj prak a trafil obra do čela a ten padol.

Aj my tu na Slovensku, v živote nášho národa, nachádzame znamenia, ktoré nám svietia ako predznamenanie na naše vykročenie. Takto sme aj my tu na Slovensku silou viery a modlitby, v sile zasvätenia sveta Nepoškvrnenému Srdcu Márie so sviečkami v rukách a modlitbou v srdci porazili ozbrojený komunistický ateizmus. A bol to naozaj skutok viery. Štátna moc sa nás všemožne snažila odradiť. Bolo známe, že sa chystá niečo veľmi nebezpečné, v nemocniciach pripravovali krv, sanitky mali pohotovosť... Vedeli sme, že oni sú pre výstrahu schopní všetkého a povedať potom, že sme neuposlúchli a vošli pod pracovné stroje údržby osvetlenia, že sme si sami na vine.

Ale toto verejné vyznanie viery bolo oznámené, teda boli len dve možnosti pre veriaceho: vyznať alebo zaprieť vieru. S radosťou a odhodlaním sme išli s tým, že sa možno nemusíme vrátiť domov.

A Bohu stačila táto ochota a my sme videli zázračný pád

ozbrojenej ateistickej veľmoci. Ako si Dávid spomenul na to, že v mene Božom premochol leva a medveďa a tak môže premôcť aj Goliáša, tak aj my si spomeňme, ako padol komunizmus. Tak môže silou viery a modlitby padnúť i každé iné zlo – nie len pandémie, ale všetok diabolský útok proti Bohu a jeho stvorenstvu. Ved' my nejdeme naslepo týmto životom, nebeský Otec nám dáva poznať aj to, na čo by sme sami nikdy nemohli prísť. Dáva nám poznať cestu k cieľu, ktorý nám vo svojej láske určil.

Zbavme sa aj duchovného dedičstva komunizmu, jeho nezmyselného a nelogického ateizmu. Hľadajme Boha, kým ho možno nájsť!

Či čakať, až sa zrútiť všetky systémy, z ktorých sme Boha vylúčili a v ktorých sa už dnes potápame? Či čakať na predpovedaný Boží milosrdný trest, aj jeho až desať rán, ktorými nás bude musieť zatriať, aby sme sa spamätali? Konečné víťazstvo Boha je isté, uvidíme ho tak, ako sme už videli padať mnohé „izmy“ ľudskej pýchy, ako sme videli padnúť aj komunizmus. Zachráňme sa, zachráňme naše Slovensko i celý svet! Navráťme sa k Bohu, kým je čas!

Tento rok sa zvlášť vytrvalo modlime vo večeradle s Ježišovou Matkou Máriou, aj každou inou modlitbou, svojimi slovami alebo len myšlienkou či zotrvávaním v tom úmysle – prosme svätého, mocného a milosrdného Boha, nášho nebeského Otca o dar divotvornej viery, akú Ježiš prisľúbil tým, čo o ňu prosia.

(www.mkh.sk)

Božie milosrdenstvo

Sviatok Božieho milosrdenstva, ktorý je Cirkvou ustanovený na prvú nedeľu po veľkej noci, by mal byť možno takým vyvrcholením tej našej úcty k Božiemu milosrdenstvu. No uctievať by sme si ho teda nemali iba na tento sviatok, ale aj po celý rok. Pán Ježiš nám prostredníctvom sv. Faustíny hovorí, že všetky diela jeho rúk sú korunované milosrdenstvom. (Denník .sv. Faustíny 301) Teda všetko, čo máme, máme čisto z jeho milosrdenstva. Tiež nám dáva poznať, že najväčšou a najvznešenejšou vlastnosťou Boha je práve to, že je milosrdný. (180,301) Ale je aj spravodlivý, a každý kto neprijme jeho milosrdenstvo, bude musieť prejsť bránou jeho spravodlivosti. (1146) Pán Ježiš túži, aby ho celé jeho stvorenie uctievalo za jeho milosrdenstvo. (1000, 1572) Je to pochopiteľné, a tak je to aj správne a spravodlivé, lebo on si za to všetko našu úctu skutočne zaslúži. Ak by bol nejaký otec, ktorý má deti, a staral by sa o ne celý život, a oni by ho na staré kolená neprišli ani pozrieť, ani by sa o neho vôbec nezaujímali, neboli by mu teda vďačné za všetky tie dobrodenia, ktoré pre ne urobil, bolo by to nesprávne a nespravodlivé. Boh je náš Otec, ktorý nám dal život, a ktorý sa o nás neustále stará, keď dáva vychádzať slnko a pršať dážď. Sýti nás telesným pokrmom, keď nám dáva všetky plody zeme. Ale nasýtil aj našu dušu túžiacu po živote, keď nám dal svojho jednorodného Syna za spasiteľa sveta. A ten nám na kríži otvoril prameň Božieho milosrdenstva, aby sme z neho mohli po všetky dni až do skončenia sveta čerpať prostredníctvom sviatostí a modlitby. Božie milosrdenstvo je prameň, z ktorého je treba načerpať, aby sme mali z neho úžitok. Je ako ovocie na strome, ktoré keď neoberieme, padne na zem, zhnije a neprinesie nijaký úžitok. Z Božieho milosrdenstva môžeme a máme čerpať pre seba aj pre iných.

Minimálne pre nás, ktorí sme boli pokrstení a uverili sme v Ježiša Krista, by to mala byť normálna vec, lebo my všetci sme boli pozvaní, aby sme ho sprostredkovali pre tento svet našimi modlitbami a obetami, a tak napo-

dobňovali Pána Ježiša, ktorý je naša cesta a obraz Boží, na ktorý sa máme podobať. Vo sviatosti Eucharistie berie prostredníctvom nás na seba opäť telo, aby mohol pokračovať vo svojom diele spásy. Preto nás Panna Mária vo Fatime tak naliehavo prosila o modlitby a obety, aby sme takýmto spôsobom čerpali z prameňa Božieho milosrdenstva pre duše úbohých hriešnikov.

No úctu k Božiemu milosrdenstvu by mal vyjadrovať aj náš každodenný život. V prvom rade to, že si budeme poctivo plniť svoje stavovské povinnosti. Už len to je veľká vec! Ale za to, čo urobíme napríklad v práci, dostávame svoju mzdu. Preto nás Pán Ježiš vyzýva, aby sme sa nechválili iba tým, za čo sme už dostali svoju odmenu, ale aby sme sa snažili robiť skutky milosrdenstva. Teda niečo, za čo nedostaneme odmenu tu na zemi. Často to môže byť ťažké, ale mali by sme byť pripravení, vnímaví a ochotní, ak budeme mať možnosť nejakú prejavovať to milosrdenstvo, aby sme ho naozaj aj prejavili. Obrovským prejavom milosrdenstva môže byť napríklad aj odpustenie. Ako veľmi sa vtedy podobáme nášmu Bohu, ktorý aj nám odpúšťa. No nemali by sme očakávať, že sa nám to vždy aspoň nejakým spôsobom a hneď vráti. Keď som sa obrátil a prečítal som si evanjeliá a modrú knihu, s nadšením som začal chodiť do novootvorenej nízkoprahovej noclahárne v Bratislave. Čakal som, že keď týmto ľuďom budem pomáhať, oni budú za to vďační a všetci budeme mať z toho pekný pocit. No iba málokto sa tam našiel, kto vedel prejavovať nám alebo zamestnancom nejakú vďačnosť. Ak nám v reáli niekto aj poďakuje, je to super a ideálne, ale musíme počítať aj s tým, že často sa nám to nevráti ani len tým „ďakujem“.

Milosrdenstvo môžeme prejavovať rôznym spôsobom, ale zameral by som sa na jeden aspekt, ktorý celý život veľmi intenzívne vnímam. Pomôcť a zastáť sa slabých, bezbranných a všetkých tých, ktorí to potrebujú, a ktorých svet tak troška opomína.

Aj Panna Mária nám to v posol-

stvách don Stefanovi Gobbimu často pripomína. Ako napríklad:

„Potom milujte Srdcom samého Ježiša všetkých svojich bratov, najmä tých najchudobnejších, hriešnikov, vzdialených, chorých, ranených, biťých, opovrhnutých, slabých, najnepatrnejších. Tak v týchto dňoch násillia a nenávisť, bezuzdného egoizmu a vyprahlosti dávate na nesmiernu púšť sveta zostúpiť nebeskej rose Božieho milosrdenstva.“ (MK 2. 2. 1988)

A vo Svätom Písme nachádzame:

„Pán utláčaným prisudzuje právo, hladujúcim dáva chlieb. Pán vyslobodzuje väzňov, Pán otvára oči slepým, Pán dvíha sklúčených, Pán miluje spravodlivých. Pán ochraňuje cudzincov, ujíma sa sirotu a vdovy, ale hatí cesty hriešnikov.“ (Ž 146, 7-9)

„Cudzince nebudeš napádať a utláčať, veď sami ste boli cudzincami v egyptskej krajine! Vdove a sirote nebudete krivdiť! Ak im budeš krivdiť a oni budú volať ku mne, ja isto vypočujem ich volanie!“ (Ex 22, 21-23)

„Učte sa robiť dobro, domáhajte sa práva, pomôžte utláčanému, vymôžte právo sirote, obhajujte vdovu!“ (Iz 1, 17)

„Čistá a nepoškvrnená nábožnosť pred Bohom a Otcom je: navštevovať sirotu a vdovy v ich tiesni a zachovať sa nepoškvrneným od tohto sveta.“ (Jak 1, 27)

Keď som si odsluhoval povinnú ročnú základnú vojenskú službu, mal som „starych“ (vojenský slang), ktorí tam mali moc a určovali služby a rajóny. Boli kamaráti s vojakmi z povolania, ale mňa nemali radi, lebo som im nepodliezal. Bol som k nim slušný a všetko som si poctivo plnil, ale aj tak im na mne stále niečo vadilo. No „starí“ z inej batérie, takí obyčajní ľudia, ktorí nič neznamenalí, si ma obľúbili. A tí, ktorí boli proti mne, mi dávali tie najhoršie služby a rajóny. Skoro celú vojenskú službu som ťahal obdenky (24h) a vždy po službe ma čakal ten najhorší rajón. Najčastejšie mi dávali službu dozorného kuchyne, teda najhoršiu službu. Všetky tieto aj iné krivdy som trpezlivo znášal. Keď som sa stal „starým“ vojakom a v kuchyni som začal mávať

„mladých“ ako smenárov, teda tých ktorí tam manuálne pracovali, bol tam medzi nimi jeden Maďar, ktorý ani nevedel po slovensky. Bol to taký tichý chudák, ktorého ostatní šikanovali a dozorní kuchyne mu, snáď okrem jedného, ktorý mu občas dal lepší rajón, dávali vždy v kuchyni ten najhorší – v umyvárke. Bol tam skoro každý deň, kanady (obuv) mal celé premočené a nohy zapliesnené. Ja som mu dal vždy ten najlepší rajón, nech si aspoň pri mne trochu odpočinie a kanady nech sa mu vysušia. No ako to už chodí, ostatným smenárom, výrečným a drzým sa to nepáčilo, lebo chceli mať vždy len tie najlepšie rajóny a nezaujímala ich nijaká spravodlivosť, že každý bude raz na lepšom rajóne a nabadúce na horšom. Vedel som, že si ich znepríateľím, budem mať s nimi problémy a nebudú mi chcieť robiť. A to bol aj ten dôvod, prečo ich ostatní nedávali na ťažké rajóny. Ale mne tento šikanovaný chudák stál za to, aby som tento odpor a problémy znášal.

Keď som robil taxikára a kolega sa pri postávaní na stanovisku chválil ako podvádza manželku, všetci, aj tí „dobrí“ sa len usmievali a boli ticho. Keď som mu pekne povedal, že to nie je správne a snažil som sa mu vysvetliť prečo, vyhrážal sa mi a chcel sa ísť so mnou biť. Prejavil som milosrdenstvo jeho manželke tým, že som sa jej zastal, aj

keď som ju nepoznal a ona o tom ani nevedela. A milosrdenstvo som vlastne prejavil aj jemu samému tým, že sa dozvedel, že to nie je správne čo robí. Napomínať hriešnikov je jeden zo skutkov milosrdenstva. (KKC 2447) Ale treba to robiť s láskou a túžbou tomu človeku pomôcť a nie ho odsúdiť. Kiež by mu to povedalo viacej ľudí. No škoda, že aj mne niekto neprejavil milosrdenstvo tým, že by sa postavil na moju stranu, keď som sám stál proti tomuto kolegovi a jeho partii.

Takýchto situácií som zažil od detstva doteraz až až. A ak máme otvorené oči, tak ich vidíme veľmi často. No nemajme strach, urobme spoločne čo je v našich silách. Nebudme len pekní pred ľuďmi, ale hlavne pred Bohom.

Krásny príklad pre nás, aby sme si to hlbšie uvedomili, je Pilát. Keď k nemu priviedli Ježiša, aby ho odsúdil, nechcel, lebo na ňom nenachádzal nijakú vinu. Chcel byť spravodlivý, chcel ho prepustiť a hľadal spôsob ako, až do tej chvíle, keď začali na neho ísť židia intrigami, že ak ho prepustí, nie je priateľom cisára, lebo Ježiš povedal, že je kráľ, a každý, kto sa vydáva za kráľa, stavia sa proti cisárovi. Židia, ktorí tak veľmi nenávideli Rimanov, a ktorí tak veľmi trpeli pod ich nadvládou a túžili po slobode, sa zrazu, aby dosiahli smrť Božieho Syna, hlásia k cisárovi. Opa-

kujú tak už druhýkrát gesto odmietnutia Boha ako kráľa. (Sam 8, 5-7) Pilát chcel byť spravodlivý, ale nie za cenu, že by musel obetovať svoje vlastné dobro, pohodlie, alebo postavenie. No chcel sa zbaviť svojej zodpovednosti a tak si dal priniesť umývadlo s vodou, pred všetkými si umyl ruky a povedal: „ja nemám vinu na krvi tohoto človeka“. (Mt 27, 24) Vieme, že Pán Ježiš mu ešte predtým povedal, že ten, čo mu ho vydal, má väčšiu vinu. No bez viny nebol. Ak máme zodpovednosť za iných ľudí a určitú moc nad situáciami, budme spravodliví a prejavme milosrdenstvo tým, ktorí to potrebujú. Tým urobíme v konečnom dôsledku skutok milosrdenstva pre samotného Pána Ježiša.

Na záver si môžeme už len položiť otázku: „čo som ochotný obetovať pre Ježiša ja“? On pre mňa obetoval svoj život! Som ja ochotný zniesť aspoň nejakú minimálnu ťažkosť alebo posmech, aby som vykonal skutok milosrdenstva?

„Bratia ja som skrze zákon zomrel zákonu, aby som žil Bohu. S Kristom som pribitý na kríž. Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus. Ale život, ktorý teraz žijem v tele, žijem vo viere v Božieho Syna, ktorý ma miluje a vydal seba samého za mňa.“ (Gal 2, 19-20)

Patrik B.

KATECHÉZA

Z kázní sv. Jána Máriu Vianneyho:

XXIX.

O POSLEDNOM SÚDE

Vtedy uvidia Syna Človeka prichádzať v oblaku s mocou a veľkou slávou.

(Lk 21, 27)

Nie Boh obklopený slabosťou, skrytý v chudobnej maštálke, uložený v jasliach, plný urážok, padajúci pod bremenom kríža – ale Pán v sláve, moci a majestáte prichádza znovu na zem, a Jeho príchod zve-

stujú desivé znamenia: zatmenie slnka a mesiaca, padanie hviezd a úplné zvrátenie prírody. To nebude sladký Spasiteľ, prirovaný k jahňatu, súdený ľuďmi, pre vykúpenie ktorých prišiel na svet! Teraz sa On zjavuje ako prísny a neúprosný Sudca. To nie je ľútostivý Pastier, ktorý hľadá stratené ovečky, aby im odpustil, ale je to Boh pomsty, ktorý už navždy oddeľuje hriešnikov od spravodlivých, v zápale svojho hnevu trestá zvrátených, a spravodlivých ponára do zdrojov večných rozkoší.

Kedy nadídeš, strašná, desivá chvíľa? Nevieme! Mohla by si sa objaviť dokonca o niekoľko dní, pričom by si priviedla hrozných zvestovateľov, ktorí predpovedajú príchod strašného Sudcu pre hriešnikov. Hriešnici, povstaňte z hrobu, postavte sa pred tribunál Boha, aby ste sa presvedčili, ako ste dopadli! Dnes sa bezbožný človek nebojí moci Božej, lebo vidí na svete ťažké pády, ktoré zatiaľ unikajú trestu. Často dokonca hovorí: „Boha niet, pekla niet“ alebo „Boh sa nestará o zem ani o ľudské činy“.

Počkajme trochu, a uvidíme, ako v ten veľký deň súdu Boh ukáže svoju moc a ako všetky národy sa presvedčia, že On predsa všetko videl a všetko zrátal.

Áké úplne iné budú tieto znamenia, ktoré Boh urobí pri konci sveta, od znamení, ktoré vykonal pri jeho stvorení! *Nech vody zavlážia a zúrodnia zem* – hovorí Pán na začiatku. A naraz vody pokryli zem a zúrodnili ju. Ale keď príde svet zničiť, prikáže moru, aby vyšlo zo svojich hraníc, a ono šialenou prudkosťou zatopí svet. Kedysi rozmiestnil hviezdy na nebeskej oblohe; na Jeho hlas slnko ožiarilo deň a mesiac svietil v noci. Naproti tomu v posledný deň slnko sa zatmie, mesiac a hviezdy nevydajú svetlo, a nebeské telesá budú padať s desivým hukotom.

Na stvorenie sveta použil šesť dní – zničiť ho môže za okamih. Pri stvorení sveta i všetkého, čo sa na ňom nachádza, nemal Boh žiadneho svedka. Keď ho bude ničiť, uvidia to všetky národy a budú musieť vyznať, že On je všemohúci. Chodte bezbožní

vysmievači, chodíte rafinovaní neverci, presvedčte sa, uznajte, že je Boh všemohúci, ktorý videl všetky vaše skutky! Ách, Bože, vtedy bude hriešnik ináč hovoriť – bude vzdychať a ľutovať, že stratil drahocenný čas! Pre neho sa všetko už skončilo, zostane mu iba zúfalstvo. Aká strašná bude táto chvíľa! Svätý Lukáš hovorí, že ľudia budú usychať od strachu, keď si pomyslia, aké nešťastia ich čakajú.

Keby v tejto chvíli, keď vám hovorím o Poslednom súde, na ktorom ľudia budú počuť neodvolateľný rozsudok, keby v tejto chvíli zastal uprostred nás anjel Boží a vyhlásil, že za dvadsaťštyri hodín bude svet spálený sirovým ohňom; keby ste už počuli hrmot bleskov a videli strašnú blyskavicu, keby sa vaše domy už začali váľať, keby sa otvorili pekelné čeluste a na moment by vy pustili zatratených, ktorých desivý krik by sa rozliehal do končín zeme – či by ste vtedy nenariekali a neprosili by ste so slzami v očiach o lútosť? Nezanechali by ste hriechy, nerobili by ste pokánie? Nepadli by ste na kolená pred oltára a neprosili by ste o milosrdenstvo? Prečo to teda nerobíte teraz, napriek tomu, že vám kňazi tieto posledné pravdy hlásajú? Prečo vaše srdcia nepukajú od žiaľu? Prečo nie ste zaliati slzami? Aká je to veľká slepota, aké strašné nešťastie, že vás nevzruší Boží súd, že ste takí zatvrdnutí, že stále žijete v hriechu a že uznáte svoje šialenstvo až vtedy, keď už nebude žiadnej záchrany! Zakrátko už ten zaslepenec, ktorý si pokojne žil v hriechu, bude počuť výrok zavrhnutia a začne sa pre neho smútok naveky, smútok bez ovocia, bez výsledku!

Áno, bratia, budeme súdení – to je bez pochyb. Skutočne, príde chvíľa, v ktorej už nebude milosrdenstva a v ktorej začneme naveky zúfať nad tým, že sme zhršli.

I.

Deň Posledného súdu bude strašný, a budú ho predchádzať hrozné znamenia. Zem, skazená zločinními ľuďmi, musí byť očistená ohňom, ktorý roznieti spravodlivo nahnevaný Pán. Potom Boh vyšle na všetky strany sveta svojich anjelov s trúbami; tí budú vyzývať zomrelých: Vstaňte, zomrelí, vyjdite z hrobov, dostavte sa pred súd! Vtedy všetci, odpočívajúci v hrobch – dobrí i zlí, spravodliví i hriešnici – odejú sa znovu do svojich dávných tiel.

Spravodliví, už v oslávených telách, budú čakať na moment, v ktorom Boh pred celým svetom ukáže ich slzy, ich pokánie, ich dobré skutky, ktoré vykonali za života. Ježiš Kristus im povie: „Teraz ukážem pred všetkými ľuďmi, koľko námah ste pre mňa podstúpili. Zatvrdnutým hriešnikom a nevercom sa zdalo, že všetko, čo ste pre mňa urobili, že mi to bolo ľahostajné. Ale ja dnes

dokážem, že slzy, ktoré ste prelievali v neobývaných púšťach – videl som ich a spočítal; dnes dokážem, že keď ste kvôli mne išli na popravišisko, aby ste podstúpili mučenícku smrť – stál som tam pri vás. Ukážte sa hriešnikom, ktorí mnou pohrdali, presvedčte ich, že som dobrý a že som si vás zamiloval nekonečnou láskou.

Ako nádherne vyzerá tento nespočetný zástup spravodlivých, ktorých telá žiaria jasnejšie ako svetlo slnka! Vidíte mučeníkov s víťazným palmami v rukách? Vidíte tie snehobiele zástupy s vencami panenstva na hlavách? Vidíte tých apoštolov a kňazov? Koľko duší zachránili, toľko lúčov slávy ich teraz ozdobuje. Všetci sa obrátia k Márii, Božej Matke a zvolajú: „Teraz sa spojíme so Stvoriteľom a Tebe pridáme, Kráľovná svätých, nový jas!“

Ešte chvíľu počkajte, požehnaní, trpezlivo! Zakusovali ste poníženia, osočovania a prenasledovania zo strany zlých – je teda potrebné, aby ste skôr, ako vystúpíte do neba, videli trest a hanbu, ktoré ich stretnú.

II.

Aký strašný, aký desivý otras! Počujem hlas trúby archanjela, ktorý pozýva z podsvetia odsúdených. Podte hriešnici, tyrani a kati! – zvolá Boh, ktorý chce spasíť všetkých. – Podte, postavte sa pred tribunál Syna Človeka, o ktorom ste hovorili, že vás nevidí ani nepočuje! Všetko, čo ste kedykoľvek urobili, bude teraz vyjavené pred celým svetom. A anjel zvolá: „Pekelné priepasti, otvorte brány! Vyďte všetkých zavrhnutých, lebo Sudca ich pozýva pred seba!“ A vtedy vyjdú nešťastné duše odsúdených, ohavné ako satani. „Ách, prekliate telo – zvolá duša – to pre teba som sa váľala vo výkaloch nečistoty, a teraz už toľko storočí horím a trpím v pekle. Odíďte, prekliate oči, ktoré ste toľkokrát s uspokojením pozerali na nemravné veci – odíďte, sýťte sa teraz pohľadom na odporných netvorov! Prekliate uši, ktoré ste sa tak tešili, keď ste počúvali vulgárne rozhovory – teraz už budete večne počúvať satanský krik a náreky! Prekliaty jazyk i vy, ústa, ktoré ste sa toľkokrát dopúšťali špinavých bozkov a cítili ste rozkoš pri obžerstve a opilstve – teraz sa budete v pekle sýtiť žičou škorpiónov a drakov! Ó, prekliate telo, ktoré si neustále hľadalo príjemnosti – teraz budeš ponorené do ohňa a síry, zapáleného všemohúcnosťou nahnevaného Boha. Kto zráta všetky tie prekliatia a zlorečenia, ktorými sa budú po celú večnosť prenasledovať telo a duša?

Už všetci spravodliví i odsúdení sa spojili so svojimi telami; teraz očakávajú Sudcu, ktorý nepozná súcit ani lútosť, ktorý trestá a odmeňuje spravodlivo podľa skutkov. A hľa, tu sa blíži – s mocou a majestátom, v snečnom jase, obklopený všetkými anjel-

mi, a pred Ním vidno triumfálny kríž. Keď uvidia ukrižovaného Spasiteľa, ktorý za nich trpel, a oni pohrdli Jeho milosťou, budú kričať: „Hory, padnite na nás, zničte nás, uchráňte nás pred Sudcom plným hnevom! Padnite na nás ťažké balvany a zvrhnite nás do čelustí pekiel!“ Prístup, hriešnik, pred trón Božieho súdu – pred toho Boha, ktorého si toľkokrát znevážili!

Kto pochopí nešťastie odsúdeného, ktorý oproti sebe uvidí svätých, svojho otca a matku, určených pre večnú slávu, keď on sám pôjde do pekla! – „Hory! – budú kričať odsúdení – Zlúťujte sa, privalte nás! Brány pekla, otvorte sa, schovajte nás pred očami ľudí!“

A skutočne to tak bude: vtedy otvorí Pán – tak ako to hovorí prorok Ezechiel – tú divnú stránku, na ktorej sú napísané priestupky všetkých ľudí. Vtedy budú odhalené všetky tajné hriechy, o ktorých nikto na svete nevedel. Traste sa od zdesenia, bezbožníci, ktorí ste od pätnástich či dvadsiatich rokov prikladali hriech ku hriechu! Beda vám teraz!

Vtedy Ježiš Kristus otvorí knihu svedomí a pripomenie hriešnikom všetky ich hriechy z celého života a hlasom ako blesk vykrikne:

„Čítajte rozkošníci! Toto sú všetky vaše myšlienky, ktorými ste špinili svoje predstavy; to sú ošklivé túžby, ktoré otrávil vaše srdcia. Čítajte a spočítajte svoje cudzoložstvá – tu máte čas a miesto, kedy a kde ste ich spáchali; tu sú ľudia, s ktorými ste žili v neviazanosti. Čítajte tú špinu a nečistotu, zráťajte, koľko ste zatratili duší, ktoré som ja mojou Najdrahšou Krvou vykúpil.“

Toľko rokov uplynulo, odkedy vaše telá ležia v hrobe, duša nariekala v pekle, a zlý príklad, ktorý ste dali na svete, neprestal hubiť duše! Pozrite, to je žena, ktorú si naveky zatratil; to je muž, deti, susedia! Všetci vás obviňujú a žiadajú pomstu, lebo vašou vinou stratili nebo a pôjdu do večného zatratenia. Žena, zahľadená do sveta, ty nástroj satana! Pozri, koľko času si stratila na oblečenie; poráťaj zlé myšlienky a zlé túžby, ktorých si bola príčinou. Počuj, ako proti tebe volajú duše, ktoré si uvrhla do pekla!? Podte, zlostní, falošní udavači, čítajte všetky svoje zlorečenia, klamstvá, výsmechy, ohovárania! Koľko hádok, koľko nepriateľstva, koľko strát a nešťastí ste spôsobili svojim zlostným jazykom! Úbožiaci, ako odmenu za to budete naveky počúvať strašné kliatby a krik satanov. Pozrite sa, lakomci, na tie peniaze a smutné dobrá, v ktorých ste utopili svoje srdcia, kvôli ktorým ste pohrdli Bohom a predali ste svoje duše. Zbudli ste už, akí neľútostní ste boli voči úbožiakom? Tu máte svoje peniaze, zráťajte ich. Nech vám to zlato a striebro príde teraz na pomoc, nech vás vytrhne z mojich rúk! Podte, pomstiteľia – pozrite, koľko krivdy ste spôsobili blížnemu! Zráťajte všetky myšlienky plné nenávisti, ktoré ste ucho-

vávali v srdciach. Na veku je pre vás pripravené peklo! Nechceli ste počúvať, hoci v káziach vás tisíckrát vyzývali k láske k nepriateľom – teraz už nebude pre vás milosrdenstva! Chodte preč odo mňa, prekliati, pre vás je pripravené peklo – tam budete naveky obeťami môjho hnevu, tam sa presvedčíte, že pomsta patrí samému Bohu. Pozri, opiliec, ktorý si takej strašnej núdzi vystavil svoju ženu a deti! Vidíš tie hriechy? Zrátaj tie dni a noci, nedele a sviatky, ktoré si strávil po krčmách! V tejto knihe sú zapísané všetky nehodné slová, ktoré si hovoril, keď si bol opitý. Čítaj tie zlorečenia, tie kliatby, pozri tie pohoršenia, ktoré si dal žene, deťom i susedom! Tu je všetko zapísané a zrátané. Chod preč do pekla! Tam ťa teraz napoja – žičou môjho hnevu!

A vy, obchodníci a producenti, vypočítajte teraz do haliera všetko, čo ste kúpili a predali, čo ste zarobili. Pozrime sa teraz spolu, či vaše miery, váhy a výpočty súhlasia s mojimi. Pozri, predavač, toto je deň, keď si oklamal to dieťa; toto je deň, keď si si prikázal dvakrát zaplatiť tú istú vec.

Vy, ktorí ste sa dopúšťali svätokrádeží, pozrite, kolkokrát ste sa dopustili zneuctenia svätých sviatostí, kolkokrát ste boli pokryteckí. Otcovia i matky, vydajte účet za duše, ktoré som vám zveril. Kolkokrát vaše deti a vaši domáci hrešili vašou vinou, lebo ste im dovolili udržať kontakty so zlými kamarátmi?! A tu ešte zlé myšlienky a zlé túžby, ktorých príčinou sa stala vaša dcéra; nemravné objatia a hanebné skutky; tie špinavé slová vyslovené vašim synom. – „Ale, Pane – budú volať otcovia i matky – predsa my sme im to nekázali robiť!“ – To je bezvýznamné – odpovie Sudca – hriechy vašich detí sú vašimi hriechmi. Lebo kde sú tie čnosti, ktoré ste im kázali pestovať? Kde sú dobré príklady, ktoré ste im dávali? – Ach, čo stretne otcov i matky, ktorí pokojne pozerajú na to, ako ich deti idú na nebezpečné tance, na zábavy a do krčiem? Ó, môj Bože, kto pochopí toto zaslepenie! Kolkokrát zločinov uvidia títo ľudia – zločiny, ktoré Boh v tom strašnom momente vlastne im pripíše! Kolkokrát skrytých hriechov sa vtedy odhalí pred očami celého sveta! Otvorte sa, hlboké priepasti pekla a pohlňte toto veľké množstvo odsúdených, ktorých život bol neustálym pohrdaním Boha – prácou na vlastnom zatratení.

A teraz sa spýtate, či vám nič nepomôžu dobré skutky, ktoré ste vykonali. Tie pôsty, pokánia, almužny, spovede a sväté prijímania: to všetko bude bez odmeny? „Áno – odpovie Ježiš Kristus. – Lebo vaše modlitby boli obyčajným návykom; pôsty – kľamstvom; almužny – pustým vychaľovaním sa. Cieľom vašej práce bolo lakomstvo a skúposť; vaše utrpenia sprevádzali sťažnosti a nariekania. Čokoľvek ste robili, nešlo vám o to, aby sa to páčilo Bohu. Okrem toho vaše dobré skutky som odmenil už za

života: požehnával som vašu prácu, dával som dobrú úrodu vašim poliám, dal som bohatstvo vašim deťom. Naproti tomu vaše hriechy žijú pred mojimi očami večne. Chodte teda, prekliati do večného ohňa, ktorý je pripravený pre všetkých, ktorí mnou za života pohrdali!“

Strašný je tento rozsudok, ale je spravodlivý. Boh cez celý život dával hriešnikovi svoje milosti, ale ten ich nevyužil a nechcel opustiť zlo. Či sa bezbožníci nevysmievali zo svojho pastiera a z napomenutí, ktoré počuli v kostole? Či sa nevystatovali svojou neverou? Či sa nepovažovali za lepších od kresťanov, ktorí verili a pristupovali k sviatostiam? Či sa často nevysmievali zo spovede a či sa hanebne nerúhali? Či neverci verejne nehovorili, že smrťou sa všetko končí? Teraz, na Poslednom súde si zúfajú a priznávajú sa k svojej bezbožnosti, pričom žobujú o milosrdenstvo.

Pre vás sa už všetko skončilo, vašim údelom je peklo! Vidíte toho pyšného, ktorý sa tak vysmieval a robil si žarty z každého? Teraz bol odsúdený, aby ho pošliapali diabli. Vidíte neverca, ktorý hovoril, že niet Boha, ani pekla? Teraz pred celým svetom svedčí, že je Najvyšší Sudca a je peklo, z ktorého on nikdy nevychádza. Dokonca, keby Boh dovolil hriešnikom povedať niečo na svoje ospravedlnenie, nič im to nepomôže. Lebo, čo dokáže povedať ten zločinec, ktorý keď pozerá na seba, vidí v sebe iba zlobu a odpornú nevďačnosť? Hoci by tento nešťastník dokonca otvoril ústa, aj tak neunikne trestajúcej ruke Boha: výhovorky a ospravedlnenia ukážu iba jeho bezbožnosť a nevďačnosť ešte v jasnejšom svetle.

III.

Vo chvíli Posledného súdu bude pre nás najdesivejšia spomienka na to všetko, čo Boh urobil pre našu spásu. Nič pre nás nefutoval: smrťou na kríži nám zaslúžil nepočítateľné poklady milosti, dal nám, že sme sa narodili v lone katolíckej Cirkvi, dal nám duchovných pastierov, ktorí nám ukazovali cestu do večného šťastia, ustanovil sväté sviatosti, aby sme po každom páde mohli získať priateľstvo Boha, toľkokrát nám odpustil, kolkokrát sme ukázali úprimnú ľútosť. Celý rad rokov čakal na našu nápravu, a napriek tomu, my sme Ho bez prestania urážali. Túžil po našej spáse, aj napriek tomu, že my sme boli zaslepení zlom. My sami Ho nútime, aby vyniesol rozsudok večného odsúdenia: „Chodte, prekliati, aby ste sa spojili s tým, ktorého ste nasledovali za života! Ja vás nepoznám; môj hnev vás bude ťažiť večne!“

Ústami jedného z prorokov Pán vyzýva hriešnikov – mužov i ženy, bohatých i chudobných – a chce sa s nimi súdiť, chce odvážiť ich skutky na váhe vo svätyni. Aký

je to strašný moment pre hriešnika – nech sa z ktorejkoľvek strany pozrie na svoj život, vidí takmer samé previnenia a žiadne dobré skutky. A čo sa vtedy bude diať? Na svete zvrátený človek vždy čosi nájde na svoju obranu; pýcha ho neopúšťa dokonca pri pokání, kde sa predsa každý musí obviniť a odsúdiť. A tu sa jedni vyhovárajú nevedomosťou, iní prudkými pokušeniami, zasa iní príležitosťami a zlými príkladmi. To je normálna obrana hriešnikov, vlastne takýmto spôsobom zakrývajú svoje temné skutky. Na Poslednom súde uvidíme, keď sa postavíte pred rozhnevaného Stvoriteľa, ktorý všetko videl, všetko zrátal a odvážil – či vtedy dokážete vy, sebaistí hriešníci, povedať čosi na svoju obranu!

Hovoríte, že údajne ste nevedeli, že je to hriech. „Ách, úbožiaci – odpovie Ježiš Kristus. – Keby ste sa narodili medzi modloslužobníkmi, ktorí nikdy nepočuli o opravdivom Bohu, mohli by ste sa zakrývať nevedomosťou. Ale vy ste kresťania, vyrástli ste v lone katolíckej Cirkvi; svetlo vám nechýbalo. Od najmladších rokov vás poučovali o večnom šťastí; o prostriedkoch na jeho dosiahnutie, trestali vaše priestupky a povzbudzovali vás k čnostiam. A teda vaša nevedomosť je zavinená. Nešťastníci! Vaše ospravedlnenia vám prinášajú ešte väčšie prekliatie. Chodte do pekla na spálenie, spolu so svojou nevedomosťou!“

Možno povie, že ste boli slabí, že vás opanovali prudké vášne. Pán vám vtedy pripomína, že vás povzbudzovali k bdeniu, k umŕtvovaniu, do boja s vášňami. Prečo ste nechceli počúvať tie spásne napomenutia? Prečo ste hovelí telu a hľadali ste príjemnosti? Keď ste vedeli, že máte takú vrodenú slabosť, tak prečo ste sa neusilovali o kresťanskú mužnosť, ktorá by vám dovolila víťazne zápasíť s diablom? Prečo ste podceňovali sviatosti, v ktorých bolo možné obsiahnuť všetky milosti, ktoré boli potrebné, aby ste čnostne žili? Prečo ste podceňovali slovo Božie, ktoré vám ukazovalo cestu do neba? Nevďační a zaslepení ľudia! Prečo ste nechceli využiť tie spásne prostriedky? Vzdialte sa odo mňa, úbožiaci! Poznali ste svoju slabosť, a nechceli ste sa obrátiť k Bohu o pomoc.

Niektorí iní povie, že mal zvlášť mnoho príležitostí k hriechu. Je pravda, že v každom stave sú nejaké nebezpečenstvá. Treba vedieť, že príležitosti k hriechu sú trojaké. Jedny vyplývajú z povinností nášho stavu. Druhé, to sú príležitosti, ktoré sa naskytujú, hoci ich nehľadáme. A nakoniec príležitosti, ktorým sa bez potreby vystavujeme sami. A tie nebudú pre nás pred Bohom žiadnym ospravedlnením. Neraz hriešnici hovoria, že počuli nemravné piesne, nejaké preklínania či ohovárania. Sami sú vinní, lebo sa zbytočne zdržovali medzi ľuďmi bez viery, lebo

chodili do podozrivých domov, alebo dokonca hľadali zlé priateľstvo. Kto sa bez potreby vystavuje nebezpečenstvu, ten v ňom zahynie. A naopak – kto dokonca upadne, pričom sa však vedome nevystavuje nebezpečenstvu, ten rýchlo povstane a v budúcnosti bude konať ostrážitejšie a rozvážnejšie. Boh svoju pomoc v pokušeníach prisľúbil tým ľuďom, ktorí nehľadajú pokúšenia dobrovoľne. Nie je divné, že na Poslednom súde nič nepomôže takáto výhovorka; že vtedy Boh povie tým, ktorí budú stáť po ľavici: „Odíďte odo mňa, lebo sami ste sa vo svojom zúfalstve vystavovali záhube!“

Možno povie, že ste mali zlé príklady. Tak prečo ste nenasledovali skôr dobré príklady, ako zvrätané? Videla si predsa, ako to dievča chodilo do kostola, ako pristupovalo k svätému prijímaniu. Tak prečo si sama chcela chodiť na tance a zábavy? Videl si, ako ten mladý chlapec chodil do kostola na adoráciu Najsvätejšej Sviatosti – tak prečo si ty v tom čase chodil do krčmy? Nepáčila sa ti úzka cesta, ktorá viedla do neba, vybral si si širokú, ktorá viedla do záhuby. Príčiny tvojich pádov a tvojho zavrnutia nespočíva teda v zlých príkladoch, ani v zlých príležitostiach, ani v slabosti, ani v nedostatku milosti. Zahubil si sám seba, lebo si išiel za vášňami – zahubil si sa, lebo si to sám chcel.

„Hovorili nám, že Boh je dobrý“. Áno, Boh je nekonečne dobrý a toľkokrát ste zakúsili Jeho dobrotu a milosrdenstvo za života. Ale teraz panuje iba Jeho spravodlivosť a pomsta. Ách, keby sa v tejto strašnej chvíli mohol odsúdený spovedať, keby mu bolo dané aspoň päť minút, ako by ich vedel využiť, akú ľútosť by preukázal vo sviatosti pokánia, aj napriek tomu, že predtým cítil k spovedi odpor. Ale na nápravu už nebude času!

A aké poučenie si z toho vezmeme? To, že raz budeme bez milosrdenstva súdení, že naše hriechy budú vyjavené pred celým svetom a že nás za ne čaká večné odsúdenie; že sme nemúdri, ak teraz nechceme využiť čas a robiť pokánia, aby sme obsiahli odpustenie hriechov a zaistili si nebo. Teraz je čas milosrdenstva a odpustenia – na Poslednom súde nebude pre nás žiadnej záchrany. Teraz z hĺbky srdca volajme k Bohu: – „Bože môj, daj, aby som nikdy nestratil z očí túto strašnú chvíľu. Daj, aby som na ňu pamätal zvlášť uprostred pokušení, aby som neupadol a nesúhlasil s hriechom. Kiežby som v deň Posledného súdu mohol počuť tie sladké slová: Podľa požehnaní môjho Otca a zaujmite kráľovstvo, ktoré vám je pripravené od ustanovenia sveta. Amen.“

Z našej pošty

„Chcem sa vám poďakovať za časopis, je naozaj úžasný a dáva toľko sily do života, ale aj rady. Veľmi rada ho čítam, keď ho dostanem, nemôžem sa od neho odtrhnúť, kým ho nedočítam, lebo v ňom nachádzam pomoc, keď potrebujem nejakú radu a povzbudenie. Aj to, že máme sa zjednotiť so Svätým Otcem. Som už na dôchodku a mám čas na modlitbu. Keď sa modlím ruženec každý deň, tak vždy aj za neho, aby mal silu v tom zápase a v tom veľkom poslaní, že je skalou Kristovou, aby bol silný, neochvejný, nech Pán Ježiš mu bude na pomoci stále, aby sme aj my s ním boli spolu...“

A som veľmi šťastná, že som zasvätená Panne Márii, modlím sa jej zasvätenie aj zasvätenie Pánu Ježišovi cez ruky Panny Márie. *Regina R.*

* * *

„... Žijeme v Babylone. Časopis MD je pre mňa jedno zo svetiel v tomto Babylone... „A nakoniec moje Nepoškvrnené Srdce zvíťazí!“ *Mária A.*

* * *

„V našej obci zomrela na covid aj naša dlhoročná zodpovedná za večeradlá. Kým ešte žila „prieberala“ ma do služby, modlili sme sa spolu. Hneď po jej smrti som „zaučila“ mladšiu farníčku. Takže to tiahneme spolu každý týždeň. Ľudia sa radi modlia večeradlo. Pri našom kostolíku máme aj kaplnôčku či jaskyňku Panny Márie. Tam by sme mohli uskutočniť večeradlo toho 25. marca. Modlime sa za to.“

Veľmi vám dakujem za časopis MD, je úžasný, hlavne toto posledné číslo. Vždy si ho prečítam celý od A po Z. Dobré, že nás správne prevádzate aj politikou. Časopis dávam prečítať aj ďalším. V mojom živote Panna Mária veľa urobila, som jej vďačná a tak sa jej denne ponúkam pre jej plán, aj ostatných „mojich“. *Anastázia B.*

* * *

„Pozdravujem Vás aj všetkých v redakcii a dakujem za Vašu prácu, za časopis MD, ktorý je balzomom pre dušu. Nech nás všetkých Pán Ježiš požehnáva, Duch Svätý posilňuje a naša ne-

beská mamka, Panna Mária, ukrýva vo svojom Srdci a chráni pred zlom. Verím, že toho 25. marca si nás Panna Mária zhromaždí vo svojom Večeradle, aby sme spolu s ňou vyprosovali dar z neba – druhé Turíce. *Mária L.*“

Štyri razy do roka, ako vychádza náš časopis, sa slúži najsvätejšia obeta sv. omše za našich dobrodincov a pomocníkov, i za šíritelov a účastníkov večeradiel.

MKH

Zadná obálka

Vnútorňa:

Zasvätenie sveta Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie 25. marca 1984 pápežom sv. Jánom Pavlom II. v spojení s biskupmi sveta.

Bolo spomenuté nepriamo aj Rusko, ale nebolo menované. Dokonca otec biskup Pavol Hnilica sa neuveriteľným spôsobom dostal v tom čase do Moskvy a ako turistia navštívil Kremel a tam v zjednotení s pápežom tým istým textom modlitby, vlozenej v ruskej gazete, zasvätil aj Rusko, najprv v chráme sv. Michala archanjela, potom v chráme Uspenia Bohorodičky, schovaný za operadlom patriarchovho trónu, tam slávil tajne aj svätú omšu. No ako vieme z „modrej knihy“, Matka Božia toto zasvätenie prijala, no očakávala ešte „slávnostné zasvätenie, ktoré sa uskutoční tesne pred krvavými udalosťami.“ A to sa teraz stalo.

Zasvätenie Ruska a Ukrajiny slávnostným spôsobom pápežom Františkom 25. marca 2022.

Vonkajšia:

– Bratislava * spomienka na výročie zasvätenia sveta, * pripojenie sa k zasväteniu Ruska a Ukrajiny, * Výzva veriacich celému Slovensku a * Večeradlo modlitby s Pannou Máriou na pamätnom mieste Bratislavského veľkého piatku 25. marca 2022. Presne v strede modlitby ruženca, po piatom Zdravase tretieho desiatka, sme sa pripojili cez TV LUX a naše ozvučenie k zasväteniu Ruska a Ukrajiny Svätým Otcem v Ríme a na malom monitore sme mali možnosť vidieť aj obraz. Potom pokračovala modlitba ruženca.

– K Bratislave sa pripojili večeradlá po celom Slovensku – z nich večeradlo v Lučenci, vo Vrúkach a v Prešove.

Združenie Máriina doba
Jašíkova 20
821 03 Bratislava

